

« Ήγε τη σὺ γὰρ κόρη σου, κ' ἔγω γιὰ ἀδερφή μου». Τὴν πῆγε καὶ τὴν ἐλούσε τὸν Κωσταντῖνο μάνα, Κοὶ τὰ μαλλιά της χτένιζε μὲ φιλτισμένο χτένι, Τὸ χτένι, πῶς ἔχτενίς την ἀκριβή της κόρη. Κ' ἔκει ποῦ τὴν ἔχτενίζε, κ' ἔκει ποῦ τὴν χτένιζε, Βλέπει σημάδι στὸ λαιρό, κ' ἔλιξ στὸ μάγουλό της! Όλόρθη ἐπετάχηκε καὶ τὴν θωρεῖ στὰ μάτια.

— « Πά τές μου, κ' ἔγω μου, καὶ; λέγαν τοὺς γονεῖούς σου; »

— « Τοὺς ἄτυχούς μου τοὺς γονεῖούς πῶς λέγαν δὲν ἔχειν;

« Θυμάμαι, τότες δὲ Παπᾶς καὶ μπῆκε στὸ χωρίο μας, ὁ Ουπρής μου τὸν κατέραρου ἐκεῖτο οὖν Τούρκος.

« Κ' ἐμέν ἀπὸ τῆς μάνας μου τὴν ἀγκαλιὰν μ' ἀρπάζαν.

« Ελένη μου! μ' ἐφίναζαν τὰ χελλὰ της θυμάματα! »

— « Έλένη! κόρη δύστυχη! ή κόρη μου ἐτέίσαι!

« Κ' ἔγω, ἔγδην μάνα σου πῶς σ' ἐκεῖτοῦσα τότες... »

Στὴν ἀγκαλιὰ τὴν ἀρπάζει μὲ δάκρυν καὶ τρεμούλια.

Κ' ἡ κόρη ἔρειν ἄφωνη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μέσα.

Η ΣΕΝΙΤΕΙΑ.

Τρεῖς χρόνους ἔχει δὲ Στρατῆς τὰ ξένα πῶς γυρίζει, Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι βουλγάται γὰρ νὰ φυγῇ. Τὸν πλέουν χώνγα καὶ βροχαίς καὶ πίσω τὸν γύριζουν.

Περνοῦντες δυώ, περνοῦντες τρεῖς, περνοῦντες πέντε μῆνες, Κι' ἀπὸ τὰ ξένα δὲ Στρατῆς δὲν ἡμικορεῖ νὰ φύγῃ. Θυμήθηκε τῆς μάνας του, πάλι φύγῃ, τὶ τῆς εἶπε.

« Μήν κλαῖε, ζά ξένα, μάνα μου, τρεῖς χρόνους οὐαίσας λείψω,

« Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι, δύτισα θὰ γυρίσω, »

Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι, δὲν γύρισε δύτισα.

Καὶ ἥρθε νέα Ἀνοιξι, καὶ ξῆλος καλοκαίρι,

Καὶ δὲ Στρατῆς δύστυχος ἀρρώστησε τὰ ξένα.

Ξένη τοῦ δίνει τὸ νερό, ξένη τὸν συγγράψει,

Καὶ ξένη μάνα καθατεῖται στὸ κλάχι του τὴν νύγτα.

Βαρεῖται στενάζει δὲ Στρατῆς ένα πυρούν καὶ λέγει:

« Τὸ γόνατά μου ἔσκαψε ἡ τρόμερη ἀρρώστησι,

« Καὶ τὴν καρδιά μου πλάκωσε ένα βρύδα λιθόρι,

« Καὶ πεζὸς δὲν εἴμαι γιὰ ζωή, τὴν γῆ γιὰ νὰ κατέτω,

« Τὸ λειψανό μου σόλισε, γυναῖκα, τὸ πεζόνιο.

« Σεβάνωτε με, κλάψε με καὶ πές πῶς εἴμαι γύρδος σου

« Ατυχὴ μάνα καὶ ἀτυχὸς πατέρας μὲ προστρέμουν. »

Τρεῖς χρόνους, δύντες ἔρευνα, τοὺς εἶπα, θὰ σῆς λείψω,

« Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι δύτισα θὰ γυρίσω,

« Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι ἐκίνησο νὰ φύγω,

« Μ' ἐπικοστὸν γιόνια καὶ βροχαίς κ' ἔγρισα δύτισα.

« Καὶ ἥρθε νέα Ἀνοιξι, καὶ ἥρθε καλοκαίρι,

« Καὶ τώρα είμαι ὀρρώστος δύστυχος τὰ ξένα.

« Άλλο παιδί δὲν ἔχουν οἱ ἀμοιρὲς γονοί μου,

« Εμένα ἔχουν καὶ χορά λιμένα καὶ καμάρη

« Ο Δημήος, οἱ πατέρες μου καὶ ή μάνα μου ἡ Μάρθα. »

— « Φωτιά μου! ξένε, λέγε μου πῶς λένε τὸν οὐρανό σου; »

— « Στρατῆ μὲ λένε... » — « Δύστυχε! εἰσ' εἶσαι, τὸ παιδί μου!

« Στρατῆ μου, οὐ, ποῦ μοῦ φυγεῖς κ' ἥρθες; ἐδῶ σὲ ξένα. »

Στὴν ἀγκαλιά της ἡ φτωχὴ μὲ κλαδίσματα τὸν σφίγγει·

Τὸν βρέχει μὲ τὰ δάκρυα της καὶ τὸν φιλεῖ σὰ ματά.

Κ' ἔκεινος δέρρωστος φιλεῖ τῆς μάνας του τὸ χέρι.

— « Μάνα μου, πῶς εὑρέθηκες στὰ ξεγκα μοναχή σου;

« Ο δύστυχος πατέρας μου τ' ἔγεινε μάτια; ποδινοί; »

— « Γρεῖς χρόνους, μοδεικες, μάτια μου, στὰ ξένα θάση λείψω,

« Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι δύτισα θὰ γυρίσω,

« Καὶ πρὶ νὰ ρθοῦν οἱ τέσσεροι, δὲν γύριστε δύτισα.

« Σύρε, τὸν εἶπα, ἀνδραί μου, νὰ εἴης τὸ παιδί μας,

« Αλλοὶ παιδί δὲν ἔχουμε, δὲν ἔχουμε ἀλλο σύντολο,

« Αὐτὸς εἰν' τὸ καρπάρι μας, αὐτὸς εἰν' η χερά μας.

« Ιτολλεῖς μανάς εἰς πότισε η ξενιτεία φαρμάκι,

« Ιτολλεῖς ποῦ ξενιτεύτηκεν, τοὺς ἔφριγαν τὰ ξένα.

« Σύρε σὲ ξένα, ἀνδραί μου, νὰ εύρης τὸ παιδί μας,

« Καὶ δλλος ξένα πέρας δύστυχημένος χρόνος,

« Κι' ο ανδρας μου δὲν φάνηκε δύτισα νὰ γυρίσῃ,

« Κι' ἐπῆρα τότε η ἀμοιρη τῶν δρόμους, ἐρωτῶντας,

« Μήν ιδαίτε τὸν αἴδεια μου, μήν ιδαίτε τὸ γυρό μου; »

— « Δὲν ιδιμε τὸν αἴδεια σου, δὲν ιδιμε τὸ γυρό σου. »

— « Καὶ δοῦλα τότες ἔγεινα η δύστυχη στὰ ξένα. »

Βαρεῖται στενάζει δὲ Στρατῆς στὸ στρώματα του ἐπάνω

Ομπάς στὰ εἰκονίσματα η Μάρθα γονατίζει,

Καὶ τὸν Θεόν παρακαλεῖ, νὰ σπουδή διγόδεις της.

Τάξει λιθάνει καὶ κερί στην γάρι του νὰ πάνε.

Κι' ο Θεός τὴν ἐλυτήθεικε, κι' ο Θεός τὴν ἐσπλαγχνίσθη.

Κι' ο γυρὸς τῆς ξένης καλά, κι' ο γυρὸς τῆς ἐσηκωδῆ.

Κ' ξενιησαν στὸ σπήλαιο τους τὸ ἔρημο νὰ πάνε.

Στὴν στράτα ποῦ δικαίωσε τὸν πατέρα του πηγάνουν,

Ακούνεις μὲλι βραχή φωνή σὲ μηδὲ καλύπτει μέσα.

— « Διαβάτη μου, σταμάτησε καὶ κράτα τὸ ἀλογό σου,

« Δὲν ἔχω παιδί γηρά νὰ σὲ 'βιώ κοντά νὰ σου μιλήσω,

« Δὲν ἔχω φῶς δύστυχος γιὰ νὰ σὲ ιδω ποιὸς εἴσαι,

« Αὐτοῦ ποῦ πῆς, δικαίωτη μου, ἀντὶ πάς σην Περαγώρα,

« Καθός; Νὰ μηδὲ δεκτὸ μερίδιο μηδὲ βρύσι οὐ πατήσῃ,

« Καὶ σὲ αἴτη πόρτα σύβριζα εἰνὶ ξεναπέρισσος,

« Κιλαύμενη μὲ ἀμοιρη φωνή σὲ μηδὲ καλύπτει μέσα.

— « Απὸ τὸ ξένα καρπερεῖ τὸν αἴδεια τὸ γυρό της.

— « Ούτις της τῆς δικαίωτης της πόρτας, η γένεσις της.

— « Πατέρα, γέρο δύστυχε! διγόδεις σου τὸ γυρό εἴμαι.

— « Εγώ ποῦ ξενιτεύτηκα, καὶ ἥρθες γηρά νὰ μ' εὔρης.

— « Σύρε, πατέρα, φίλησε τὸν αἴρισθο Στρατῆ σου,

— « Καὶ αἴσουσε τὴν μάνα μου ποῦ καλεῖς σὲ πλευρό σου. »

Μὲ κλαϊματ' ἀγκαλιάσθηκαν καὶ δάκρυα καὶ οἱ

τρεῖς τοὺς.

Στὸ ἄλογο ἀνέβαταν τὸν τυφλωμένο γέρο,

Κ' ξενιησαν στὸ σπήλαιο τους τὸ ἔρημο νὰ πάνε.

— « Στρατῆ μὲ λένε... » — « Δύστυχε! εἰσ' εἶσαι, τὸ παιδί μου!

ΣΟΦΟΚΛΗΣ Κ. ΚΑΡΥΖΗΣ.

15 ΙΟΥΝ.

1851.

TOM. B;

ΦΥΛΛΑ 30.

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Μετάφρασις.)

(Συνέχεια. Ιδε Φύλ. 29.)

πανήθον εἰς τὴν οἰκίαν. « Η Ἀνησυχιάττα ἀπήχθη ἀνεύ θαρρόνου καὶ πομπῆς. Εἴηλθε δὲ διὰ τελευταῖς φοράν ἀπὸ τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης κατοικίας, ἐν ἥ δύστυχης ψυχῇ της ἐβασανίσθη μέχρι τοῦ

τὴν μόκτη, οὗτοι ήτο μόδη εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δεμά-
τιον εἰ; τὸ δέκατον ή μῆτηρ της τοσάκις ἥλθε καὶ ἐ-
κλαυτεί μᾶζή της, θύρηνε καὶ ἀλευθέρως ἔξερχεται τὰ
αἰσθήματα ὅπει ἔντος ἡμέρας; ἀφερθεῖται ἀλέχον πιεσθῇ
ἔντος τῆς καρδίας τηγ; ἔκαλει τὴν μητέρα της, τὴν
ῷμίλει, τὴν ἑτενα τοὺς βραχίονας· ἐκειθύμει νὰ κα-
ταλίπῃ τὸν κόστρον τοῦτον ἵνα τὴν παραλοιφήν της εἰς
τοὺς αὐτοκούν· τὴν ἔλεγεν·

— "Ελα, μητέρ μου, νά μ' ἐπάγης, Μακράν τοῦ, καὶ αὐτοῦ μακράν, ἡ ζωὴ δὲ, μὲν χρησιμεύει εἰ; τίποτε, οὐδὲ φρεσύδαι τὸν θάνατον, ἀφοῦ τέ εῖδε ἀποθανεῖσαν.

Διετέλει δέ διολοκήρους; ωντας; κυττάρουσα τὸν οὐρανόν; ἔζητες τὴν Ἀνιουγκιάταν ἐντὸς τῆς λάμψεως; τῶν, διπέραν, ἐντὸς τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης; ἐνδιμίζειν διτὶ ή μῆτηρ τῆς θέλει πιλιν ἐπιφρανῆ εἰς κύρην, και διτὶ δὲν ήταν δυνατόν νὰ τὴν εἶδε τελευταίαν φρεάν; Ὄπρό; γενεν δτε βαθεῖα ἐπεκράτει σιωπή, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι διτὶ θέλεις ἀκούει τὴν ἥδεικν και τεσσερον ἀγαπητὴν τῆς Ἀνιουγκιάτας φυνήν; Ἐὰν δ ἄ·εμος ἀνεστείν διλίγον τὲ φύλλα, ή καρδία της; ἐπαλλει εἰδὺς; αφορδά, α'ΐδοδ αὐτῇ! ο ἔλεγεν; ἀλλ' όχι; δ οὐρανὸς ἔρδαττεν τὴν φυχὴν ήτις ἀπέπτη πρό; αὐτὸν τὸ ἀράνες κύτου στερέωμα ἐκλεισθη διεισθεν αὐτῆς; ἀμαρτιεθούσῃς; οὐδεμία δὲ σκιά κατήρχετο ἐπὶ τᾶς γῆς, και φωνή οὐδεμία δὲν ἥρξετο, ὡς; ίχος; οὐδένιος; νά δισκεψή τὴν υπερτερινή σ.γήν.

Από τού θνάτου της, ἀννουγειάτικης, ή Χριστίας ἔμενεν ἐλευθέρα. Ἰτως δ. Κ. Ἀμβέργης ἴνομισεν εὐλόγως ὅτι ή Χριστίνα δὲν θίλει ὠφεληθῆ ἀπό τὴν ἐλευθερίαν τῆς κατὰ τὰς πρώτας ταῦτας τοῦ πένθους τῆς ὑμέρας² καὶ Ιωάς, ἐνῷ χλιερῷ ἡτον εἰστέτι ή σκοδὸς τῆς γυναικός του, ἐδίτατος γάλ ἐπαναλαβή τὴν πρᾶξιν δι' ἣν τοσαῦτα ἐκείνη ἔχει τοῦ δάκρυον. Ὄπως δή ποτε, ή Χριστίνα ἡτον ἐλευθέρα, κατὰ τὸ φαινόμενον τούλακιστον. Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ, πενθυρορήπτοσι, δὲν διεβαίνον τὴν φλιάν την; κατοικαζούσ· των³ ἀλλ' εἰργά-
ρης δὲν εἰμιτρέπεται τίποτε γάλ διακρίνωσην. Ἐλλαδε τότε τῇ, ἐπιτολήν, διότι ἐνόθεν διτι ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Βρέτονος. Οἱ ἀγαπῶν νομίζεις διτι πετρὲ δὲν βλέπει κατὰ πρῶτον τὸν χαρκετῆρα τῆς γραφῆς τοῦ ἄγαπωμένου ή καυδίκι του τὴν ἀλιγγωρίζεις ως δ, εἰχεν ίδει αὐτὴν πολλάκις. **II** Χριστίνα ἐκλαυτεν ἀπὸ τὴν χαράν την — **Ὥ μητέρ μου! — ἀνέκρεκε** διότι αὐτῇ, πρὸ πάτωτων ἐνέθυμη εἰς τὴν πρώτην ταῦτην τῆς εὐτυχίας στιγμήν, τὴν ὁποίαν ἀπήλυσε μετὰ τὰς μακρὰς ἐπειγαν, ήμέρας τοῦ πένθους καὶ τῆς στειρωτίας.

Ἵστορια δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας, πήγαιον τοῦ παραθύρου τῆς αἰθουσῆς, ἐδείπενσυν μετά τῷ θείου καὶ τῷ πεπρός τῷ, ἔπειτα δὲ ἀρέθικον εἰς τὰ δυοῖς τοις. Καὶ τῇ μαχρής ὅμως ἔκειναι ὥρα, καθ' ἄ; οἱ Χριστιανοὶ εργάζετο ἐν σιωπῇ ἢ νέκᾳ ἐπαλλογίζετο τὸν φίλον τῆς ἄ; καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ δοκιμάσῃ πολιών νὰ τὸν θηρίον, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ή φωνὴ τῆς μητρὸς τῆς γῆτες ψυχήτειεν εἰς τὸ οὖ; της. οἱ Κόρην μού, δὲν είναι κατερός

αλογίη εύρυχίσι! οὐλαύτε ἀκοῦμν ὄλιγον μόνη καὶ ἀπαρχήντος;» Υπέθετεν δὲ τὸ δέ τοι "Εὐβέρτος ἐγίνωσκε τὴν διατυχίαν τῆς, καὶ δὲ τὸ δέ τοι "Εὐβέρτος ἐπρεπε νὰ είνοιη τῷ δέ τοι ὄπερχοτε θύλιφεις τὰς διπλίκες δὲ ἄνθρωπος; πρέπει νὰ φυλάττε ἀκριβαῖς, καὶ περὶ δὲ πάται αἱ λοιπαὶ τοῦ βίου μέρη μηδεπει νὰ τιγχωστιν. «Η Χριστίνα λοιπὸν ὑπετάσσετο καθ' ὄλοκληραν εἰς τὴν Θεληστὴν κανονίζουσαν τὴν χρήσιν πάσης ὥρας τῆς ήμερας, της καὶ διετέλει, καθὼς ἡ Σουλιελκίνα καὶ ἡ Μαρία, ζειαλεπτώς ἐνηρχοῦσθαι μέντη εἰς τὴν ἔργασίαν της. «Οὐ τις θέλει ίθει τὰς τρεῖς αὐτὰς ὥρας ἐργαζομένας ἐν γυναικὶ καὶ μὲ ἀκούραστον ἐπιμονήν, δέν δύναντο νὰ τοπειτεύσῃ τοις αἱ καρδιαὶ τῶν ἐπαλλον τοσοῦτον δικ-

«Χριστίνα, δέν εἰμπορώ νὰ γράψω εἰμή διλίγους στίχους, ἐπιστολὴ μακρὴ καὶ δύσκολος νὰ χριθῇ δὲν ηδελε φθάσει μέχρι τοι. Ή ψυχή σου δὲς ἀκούσῃ τὴν μνήμην μου, δὲ μαγεύσῃ δὲς δὲν δύναμαι νὰ εἰπω Φίλη μου, ηξερεῖς; δὲς ἡ σίκογύνεται μου μὲ δύνεσαι εἰς τὸν πατέρα του καὶ ἐδωκεν αὐτῷ πάταν ἐπ' ἐμὲ ἔχουσταν. Οὐδεν δύναται νὰ μὲ μεταχειρισθῇ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἐμπεριῶν ἐπιχειρήσασθν του. Χριστίνα, διετάχθη νὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς ἐν τῶν πλόιων τού, τὸ ὅποιον ἀναγκωρει διὰ τὴν Νέαν Ὀλλανδίαν.» Κραυγὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς Χριστίνας, καὶ τὸ βλέμμα της, ωδὸν δακρύων ἐκεστράπτον, διτρεπτεῖς τούς ἀκολούθους στίγμους.

Ἔνω δὲ ἀνεγίνωτε καὶ ἡ Χριστίνα, γειμαρέος διὰ
χρών τὸν ἀγνεῖα αὐτῆς κατεπόντιος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ
Ἐπίβερτου. Ἐδοκίλας δὲ μίαν στιγμὴν ταραχής φο-
βερᾶς. Ὡράπα μὲν περιποθῶς, ἀλλ ἵστη νέα, καὶ ἡ
ἀγάπη δὲν εἶχεν ἔτι δώσει εἰς τὴν καυχαρὰν αὐτὴν ψυ-
χὴν τὴν τὰ πάντα ἀψήφοσσαν τέλμην. Πιστάνετο φέ-
τη τινά ἐν ἑαυτῇ. "Ολοὶ οἱ ἄγαλοι λόγοι τούς; Σ-
πόκοις ἤκουοσεν ἐν τῇ πατρικῇ σικά, δῆλαι αἱ εὐθεῖες
παραπλεοῖς τῷ θείῳ τῆς Γουλιέλμου, δῆλαι αἱ ἕφαί
τραγῳδοῦσε βραδέως καὶ μὲ σιγαλὴν φωνὴν, στρέφου-
τα τὸν μάγγυνον. Ἡ δὲ Χριστίνα, ἀκούσα σχεδόν,
καί περ τοσοῦτον τεταρχάγμενη τὴν ψυχὴν, ἀκούσε τὰς
παραδόξους τοῦ ἀντικτος λέξεις. Ἐπροφέροντα δὲ ἀ-
νεπαισθήτως σχεδόν καὶ ἀνέμεις ὅτι ή Γουλιέλμινα
ἔλαβεις τὴν φωνὴν τῆς εἰς ἀδρατον τὸ δύ, τὸ ὅποιον
ἔλατε διὰ τοῦ στόματος της, τοσοῦτον ἐφείνετο ἀδι-
άφορος πρός τοὺς λόγους της. Ἡ Γουλιέλμινα ἔτρα-
γῳδοῦσε τὸ ἔσθις πόμα.

Στεράζω, λέπη γιλοχρόν τὰ χειλῆ μου μαρτύρει,
Ποδὸς ῥ' ἀραγωρίσω,
Εἰς διλλύρ γῆν θὰ μεταβῶ, καὶ τόδι μεμονωθεῖν
Τὰς τάπεις μου θὲλαίσσω.

— Ήταν τούς δύο πάρακαλῶν τὴν αὐγήστην του! ή μήτηρ
μου ή προσκαλοῦσα τὴν κόρην της! Αδέσ, ἐπαγγελ-
λιώνεσσος Λωτῆν καὶ Λουτέα! αὐτῆς, προτελευοῦσα, ηδὲ
θίνατον καὶ τὸν οὐρανό! . . . Ω βασικού! θεέ μου!
ἀνέρχεσθε με λαττινά σλαβίσουσα.

Μιαν στριμούντις έδοξάμε να άποδείξη τρόπο τὸ
μέλλον, λέγουσα, ὅτι δὲν θέλει φύεται ἡ οἰκία. Επί-
νε πεισθήσεις της θεραπεύεται οικία, ἔτεινέλει. Κροτίην
Οι χαλιδώντες δροκτήσαντα πάντα την
Ποδαρίαν ακαραρίσσων.

Νὰ δρέψω τὸ ἄρθρον τοῦ πουντού τὸ ἀγθόνως εἰσπαράγει τὸν τόπον μου θὲν αἴρεται.

Πλανάμεθα διώκοντες φωτής ἀκτῆρα μέλανα
· Τὸν οἶκον πᾶς ἀγέρω;
· Αὐτὸς τερρύθηρ ἀρά γε εἰς ταῦτην τὴν γῆν
· Καλύπτεον ρά μετρώ.

*Παρομοιάλω τὸ γυντὸν ποὺ ἀγεροὶ Καλλίσου,
Ποθῶ ρ' ἀραχωρίψω,
Καὶ κάτω καλλιρού τὸ γυντὸν καὶ τ' ἄρθη του
Τὸν τέπον μονὸν θ' ἀρήσω.* [πτλ]

*Akrai tise partastac muv, Ὡ μῆ με τυπαρῆτε,
Τὸν οἰκον θέτη ἀγίτω.
Ἐγώ τὸν ποδὰ προχωρῶ καὶ στέκα λιλθροπεῖτο
Καλήσπορον καὶ μετρῶ;*

Οσῳ βαδίσει, τὸ καλὸν παρόπερον βαδίσει,
 Τὸν οἰκον πῶς ἀγέτω;
 Οὓς διώκει τὸ καλὸν εἰς τὸν ἀργα κτίζει,
 Καλύπτερον ρὰ μετρω.

Ο φεύγω τὴν πατρίδα του πικρὰ θάραυτεράξη,
 Τὸν δικον πιστὸν αἴρετω;
 Οκου γεννήσαι οὐ ψυχὴ εἰσέθεται πεπάξη!
 Καλητερόν τὰ μετώ.

*Kalh̄epor τοῦ κῆπου μου τὰ ρόδα νὰ μυρίζουν,
Τὸν κῆπον μου προκρίτω.
Η λάμπ' ἡμέρα γάτερι, η νέγκη τὴν μαυρίζουν,
Καλh̄epor νὰ μετρώ!*

“Η φωνή αυτή ή ἀποτρέπουσα τὴν ἀναχώρησιν, εἰςέσεισε Θλιβερῶς ἡώς εἰς τὰ βίθινα τῆς; Ψυχῆς τῆς Χριστίνας. Ὁλίγα τινά δάκρυα καταπεσόντα ἔδρεζαν τὸ αψιμύδι τῆς. Ἐκνετάει τὰς ἀδελφάς της. Ή μὲν Σουλειμανία ἀπεκοιμήθη ὅλως διόλου, ὡς βρυκαλί ομένη ὑπὸ τῆς Ιδίας φωνῆς; ή δὲ Μαρία ἡγωνίζεται ἀδιαλύνη ἐνα κόμβῳ σχηματισθέντα εἰς τὸ γῆματός της, καὶ ἥτοι ἐντελῶς προσῆλωμένη εἰς τὴν ἐνασχόησιν ταῦθην, ἵτις παρετείνετο χωρίς νὰ τὴν προξενήσῃ οὔτε στενογωράν. οὕτε ἀνηπονησάντες. Ὁμιλ

λη ευκέπασε τὸ λιβάδιον καὶ ἐσχημάτιζε πλησίον
οὐ παραθύρου κάλυμμα, τὸ δόκον οἱ ὀρθαλμοὶ δὲν
δίνεντο νὰ διαπεράσωσι. Ζωῆς σημεῖα δὲν έδιδον
τε δυτα, οὔτε πράγματα· ή Χριστίνα ἐπέθηκε τὴν
εΐρα ἐπὶ τῆς καρδίας της, ητοις ἐπαλλιοφορθῶς καὶ
τανάλασσα μίαν τῷ στροφῶν τοῦ ἄσματος.

περισσότερον τὴν ἀρχήν εκπίθημα τὰ έτρα,
Ποθῷ τὸν ἀρχωρίον.

διαλειμμάτων τὸ ρῦξ τῶν ἀκτίνων τῆς· Ἀστέρες τι-
νὲς; Ἐλεπτον ἐκ διαλειμμάτων ἐν τῷ μετεώρῳ, νεφῶν.
Ἐν Χριστίᾳ οὐδεμίαν ἔκαμε παρατηκεν, ἀλλαχωρή-
σσως· ἔλαβε μόνον τὰ πατερημάτα τὰ δότοις τὴν εἰχε-
δώτες ἡ μητήρ της καὶ τὴν κυανήν ταῖναν τὴν πρὸ-
τοσύνου χρόνου προσηργημένην εἰς τὴν καθάριν ἔρ-
ρετε τὸν μαύρον ἐπενδύτην της καὶ ἐκδήστη πλησίον
τοῦ παραβύρου· ἡ καρδία της ἐπάλλει σφριδῶς, ἀλλα
οὐδεμία καθαρὰ ιδεῖα δὲν ἐτάραξτε τὸ πνεῦμά της.
Οὐδον της τὸ σῶμα ἔτρεμεν· ἀλλ' οὐδένια ἥτιθάνετο
φόδον· οἱ ὄρθικοι της ἤταν γεμάτοι δάκρυα, ἀλλ'
οὐδένα ἐδοκίμασκε πόθος. Ἡ νῦν ἔκεινη ἦτο δὲ αὐτὴν
ἐπίστημος; μᾶλλον ἡ Ολιβιράδ ὁ παιρὸς τῆς; πάλιν; παρ-
ηλθεν. Η Χριστίνα ἦτο ἀμετακλήσις; απεφανισμένη,
καὶ μόνην περιέμενε τῇ κρίσιμῃ στιγμῇ.

Όποτες ή αὐτή ὥρα διάρροιαν είμπορει τὸ ἔχη βίωσις εἰς τὴν τύχην μαζὶ! Διὸ τὰς δύναμις κοιμωμένας ἀδελφάς, τὴν Γουλιελμίναν καὶ τὴν Μαρίαν, ή ὥρα εἰκείνης δὲν ἐτίμασε τίποτε. Διὸ τὸν θεῖον Γουλιελμούν, δεῖτις ἵττατο μετέωρος μεταξὺ διγυπτίας καὶ ὅπουν, ή ὥρα αὐτῆς εἶχε τὴν ἀληθῆ ἀξίαν της. Διὸ τὸν Κάρολον Ἀρμέργυην, δεῖτις εἰργάσθη, ή ὥρα ήτο σύντο μας· διὰ δὲ τὴν περιμένονταν Χριστίναν, ή αὐτή ὥρα ἔφαντο ἀτελείωτος. Η Χριστίνα ἐκέντεταις τὴν γύνα καὶ ἐβούλιστο εἰς τοὺς στοχαστούς της, ή δὲ ταραχὴ τῆς ψυχῆς; της δὲν τὴν ἐπέτρεπε νὰ ἐνυπήγῃ τὴν απαραξίαν τῶν πραγμάτων. Ἐλεγε δὲ καὶ ἡντήτη τὴν ἐπέργλωνε καὶ ἐτάραστε τὸ λογικόν της. Ήριν ἡ εἰσέλθη εἰς τὸν θεῶνα, ἰστρόφη διὰ τελευταίαν φοράν. Βαθυτάτη ἐπεκράτει ἡρυπία! Ὁθέν ὀνέπνευσε μὲταρριστέραν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεψήκωσε τοὺς κλάδους τῶν ἴτεῶν διὰ γὰ περάση. Ἐγνώσετε δὲ εὐχερῶς τὸν ἱγαπητὸν ἐκείνον δένδρον, τὸ ὄποιον ὑπέργειν διὰ μόνος μάρτυς τῶν ἀρχαίων συνεντεύξεων της; καὶ χύθασσε πάλιν ἐπὶ αὐτοῦ, ἐψιλέρισε μὲτ φωνὴν τοσοῦτον τακτήν ὥραν καρδία μόνη ἡγύγατο νὰ τὴν ἀκούσῃ! — Πρέπετε, ἐδῶ εἶστε;

— Καὶ λοιπὸν μὲ τὸν αὐτὸν ἀράθισκον ἡ γῆ δίδυσε.

— Καὶ λοιπόν με τὴν αὐτὴν πεντετέλην νῦν φέρεις
ταῖς ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ἀπέση;! Οὐδὲν ταράττει τὸ
ἀχανές αὐτῆς στερέωμα, εἴτε ἀπλοῦται ἐπὶ τούς εὐ-
τυχεῖς τοῦ κόσμου τούτου, εἴτε ἐπὶ τοὺς ἀτυχεῖς τῶν
ὅποιων σπαράζεται ἡ καρδία! Η νύξ εἶναι ἡ αἰωνία
σιωπή, καὶ ἡ ἀνάπτωσις ἡ αἰωνία! — Καὶ ἡ νέα κόρη
ἀνήσυχος, πεφοβισμένη, προσέθηκε ταπεινῇ τῇ φωνῇ
— Θέε μου, δόπον τὰ πάντα εἰναι σκυθρωπά καὶ
σιωπηλά περὶ ἐμέ! "Ἐρβερτε, πέσον ἀντομονος είμαι
ν' ἀκούσω τὴν φωνήν σου!" — Επειτα ἡ Χριστίνα ἔ-
χλαυσεγ ώς θύελε χλαύσει πάξ.

Τελευταῖον ἔρθασεν ἡ στιγμὴ καὶ θὺ τὸ δῶρολόγιον τῆς ἐρυθροπλεύου οἰκίας ἀσῆμαίνει μετάνυκτα, ἕκα στος αὐτοῦ κτύπος ἀντίχηρην εἰς τὴν καρδίαν τῆς Χριστίνας· ἐγέρθεῖσα δὲ ἐπάθη μία στιγμὴν αἰνίντος· Κήνωσε τὰς δυνάμεις της, τὴν γενναιότητά της, τὴν θέλησιν της· ἐπειτα στραφεῖσα πρὸς τὰ ἐνδότερα τοῦ δωματίου της· — Σ' ἀρίνω, μητέρ μου! — ἐψηθεῖσε. Τοσοῦτος ζῶντες ἀνεπαύσοντο ὑπὸ τὴν στέγην ταῦτην, ἡ δὲ Χριστίνα ἐνόμιζεν διτὶ δὲν ἀρίνει εἰρήνη ἐκείνην ἥτις δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐν αὐτῇ. — Σ' ἀρίνω, μητέρ μου! — ἐπανέλαβεν. Τότε, κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ δοποῖον εἶχε προμελετῆσαι, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράπονον τῶν ἔρωτιν των· ἐλαφρὸς τὸν ἔρυθρην ἀνεμοῖς· τὸ ἀκάτιον ὠλίσθησεν ἐπὶ τοῦ ὄντας καὶ δὲ Ξεβρέτος, μόλις πιστεύων εἰς τὴν εὐτυχίαν του, ἤλις καὶ ἐκδηλώθησεν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς· Χριστίνας. «Η χεὶρ του ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς, νέας, κόρης· ἤκουσεν αὐτὴν κλαίουσαν καὶ ἐκλαύσεν ὡς ἔκεινη. Διέκειναν δὲ ἀμφότεροι σιωπηλοί, συγκεκινημένοι, ἀνήσυχοι, εὐτυχεῖς. Άλλα καλὴ ἥτοι ή νῦν, ή σελήνη ἐπέκειε τὸ γλυκύτερον της φωνῆς· τὸ ὄντωρ ἐψιθύρειν ἀρμονικώτερον ἦταν τὴν ἡμέραν· ή αὖτις ἐγκέφανε τὰ μέτιον των δὲ τοιούτων νύρας, δὲ ιστός κατεκλίνετο ἐπ' αὐτούς· ὡς πτέρυξ ἀοράτου διτος· ήσαν νέοι, ἡγαπώντες· ή γαρὰ ἥτου ἀδικηστον· νόη μηδὲ ἐπινυκτῶν εἰς τὴν καρδίαν του.

θυρον· δοκοι περι ἡ; επιλίσσοντο φυτὰ ἀνέρποντα ἡ-
σαν ἐστηριγμέναι εἰς τὸν τοῖχον, ὅπτις δὲν ἦτο ὑψη-
λός. Η Χριστίνα ἐπάτησε στερεὰ εἰς τὰς δοκούς
αὐτᾶς, καὶ κατῆλθε βραδέως, διακόπτουσα τὴν κε-
τάβωσιν, ὅπακις ἔγρον τι ξύλον ἢ φύλλωμα, τὸ δ-
ποιον ἤγγιζεν δ ποὺς ἡ ἡ χειρ της, ἔκαμψαν κανένα
κρότον. Τοσαῦτη ἦτο ἡ κοινὴ σιγή, ὁπτε δ ἐλάχιστος
ἦνος ισαίνετο ἴκανός γε τοιούτην τὴν γενικὴν ἕνεσιν·

Η ΕΝ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ.

“Οσα λέγετε για την απόδοση της Ελλάς στην Ε.

(1) ταν κατα τδ παρελθον. οτος εφυαγα οια η

Τό Εγγύδοστον. δηροδρόμου εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σκωτίας, ἥτοι
νῦν βαθεῖα, καὶ ἔκτὸς μελανῶν ὅγχων πυργούμενου
οὐ σι-
νπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, οὐδὲν ἐδυνάμην γὰρ διαιρένω
τῆς διαιθέσεως καὶ τοῦ
χαρακτήρος τῆς πό-
λεως ἀπερίσπαστος δ'
ἐκ τῆς θέας αὐτῆς, ἥ-
μην πάραδεδομένος εἰς
τὰς σκέψεις μου· ἵνα
τὴν διηγήσμην, καὶ διε-
λογίζομην· διτὶ μὲν
πρὸ τριῶν ἐνδομάδων
τὴν Ἑλλάδα ἐγχαταλεῖ-
φας, ίδού εὑρισκόμην ἥ-
δη εἰς τὴν ἄλλην τῆς
Εὐρώπης ἐσχατιῶν, ἡς
οὐδὲ τὴν ὅπορξιν ὑπό-
πτευον κἀντι τοῦ "Ἑλλήνες
ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς δό-
ξης τῶν, καὶ ἐκ τῆς
πατρίδος τῆς διμίχλης
καὶ τῶν ἀνέμων, ἡ φρα-
τασία μ' ἔφερεν ὀπίστω
εἰς τὴν γῆν τοῦ ἡλίου.
Αὕτη διτροφὴ τῶν δια-
λογισμῶν μου ἡνὶ αἰτίᾳ,
φκίνεται, διτὶ δὶς δῆλης
τῆς νυκτὸς ἔβλεπον τὰς
Ἀθήνας καὶ Βανον. Τῇ
δ' αὐγῇ, ἔμα τοῦ λυ-
χανγεῖδες ὑποφύσκοντος,
ἔξικνητα, καὶ ἴσπεινα
νὰ ίδω τὴν πόλιν, ἥτις
φρικίζεται ἡ ὠραιότερα
τῆς ἀρχτου. Ἀλλ' δι-
ποίᾳ ὑπῆ, ξενὶ ἡ ἐκπλη-
ξίς μου, διταν εἶδα ἔκ-
κολουθοῦν ἐμπρός μου
τὸ νυκτερινὸν φάσμα, δι-
ταν εἶδα τὰς Ἀθήνας
πρὸ διηθαίμενον μου! Ή-
κει δτον καὶ ἡ Ἀκεδ-
ποία, καὶ ἡ πάτη κό-
λη, καὶ πρὸ αὐτὴν ὁ
Φοῦτος οἱ Λυκαβητός, καὶ
ὑπ' αὐτὴν ἔξετείνετο τὸ
δαιρόδρομον πεδίου, καὶ
εἰς ἀττιτασμὸν μετ' αὐτῷ
ἔστειλεν ἡ γλάυκη Θά-
λασσα! Η διοιστής ἡ
τού τοσαύτη, μίττε ἡρ-
γίασα νὰ διστολῶ ἀν δι-
νειρεβιωμαι; ἢ ἂν ἐγρη-
γοφῶ ἀν σληθῶ; ἀδε-
πέρηστα μαρχάντων Ἀ-
θηνῶν; ἢ ἂν οἱ Ἀθη-
ναὶ δέν ευνιδοπέρηγαν
μετ' ἐμαϊ

Αλλὰ καθ' οὓς ἀνέδει τῆς βορείου θαλάσσης ὁ Κήλιος, κατὰ περοῦντον ἡλαγτοῦ μὲν ἡ δροιότης, τοῦ ξενον τὸν εἶναι αἱ διαφοραὶ. Ἡ ἀκρόπολις δὲν ἐπεχρέπει κακῶς; ἡ ἡμετέρα εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ἀκτίνας ως βῶλος ἀπέφθυ χρυσοῦ, ἀλλ' ἐφάνετο, ἐξ ἐνωπίας μελαιναὶ ὅλη, ως λιθόνθρακος δύκος τεράστιος, καὶ διετήρητεν, ἔλεγε, ἀνεξίτηλον ἐφ' ἑαυτῇ τὸ οὐρανός δέ οὐ ἡ νῦν εἶχε χρίσει τοὺς βράχους τῆς. Κατὰ τὴν γορυφὴν δὲ ἐστέφετο οὐχὶ ὑπὸ φαιδρῶν ναῶν καὶ εὐρύθμων κιβώνων, ἀλλ' ὑπὸ φρουρίου, συγγενούτος καὶ ἀπειλητικοῦ, πολεμικῆν δὲ επιδεικνύντος τῶν γαλιών πυροβόλων του τὴν παράταξιν.

Βαθέως δὲ ὑπὸ τὸν λόφον τεῦτον, ἐν κοιλῷ χωρίῳ τῆς πεδειδός, ἵστανται τὰ σεβάσμια καὶ ἀρχαῖα ἄνακτορας τοῦ "Ολυμποῦ, σύνδεσμενα μετὰ πασῶν τῶν ἀναμνήσεων τῆς Σκατικῆς εὐκλείας, καὶ ἐφ' ὧν ἡ φήμη, καὶ ἡ δύναμις, καὶ τὸ ἔγκλημα ἀρῆκαν ἐπέτης τὰ Ἅγνη τῶν καὶ πέραν αὐτῶν ἀνατείνει εἰς ὑψος, διὸς ἀνιστοτογενῶν πρός τὸν "Αγγεσμον, ὃς αὐτὸς κρημνῶνς καὶ εἰς δέδη ἀπολήγον, καλούμενον δὲ ἔδρα τοῦ θύρου, διότι, κατὰ τὴν παράδοσιν, Ἀρθύρος, δι πρῶτος τοῦ τόπου τούτου ἐπίβας Σκανδιναύσις κατακτητῆς, ἴστητε τὸν θρόνον του εἰς ταύτην τὴν καρυφήν.

Η ὄμραιοτάτη δὲ αὕτη πόλις, οἵτις δὴ διὰ τὴν φυ-

Περιστείχεται δέ ο ὄφος ὑπὸ βαθείας κοιλάδος, ἥτις ὑπὸ τούς ὀμβόους αὐτοῦ πρέποδες ἐφυτεύθη εἰς τερπνοὺς παραδίσους, καὶ χρεμαστοὺς κήπους, περατέρω δὲ περιλαρβάνει τὸν ἀνέτητον λαβόρινθον, πῶν πολυνορόφων καὶ πεπαλαιωμένων στκιών τῆς ἀρχαίας πόλεως, κατεργομένης εἰς αὐτὴν ὅπο τῆς μεσημβρίνης ὑπαρείσκει. Τὰ δὲ χεῖλη τῆς κοιλάδος ζευγνύουσι γέφυραι μεγαλοπρεπεῖς, καὶ δὲπ' αὐτῶν διερχόμενος, βλέπων βαθέως ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔλεγον τῆς σκηνογραφίαν, ἀναποδὴ τὰς Ἀθήνας, διὰ τὸ μέγεθος Ἐμρω καὶ τὴν μεγαλοπρεπειαν αὐτῆς δύναται πρὸς μόνας τοῦ Περεκλέους τὰς Ἀθήνας νὰ συγχριθῇ, κατέται δὲ μέσω ἀνθηρῶν καὶ πρασίνων λειμῶναν, ἐν μέσῳ δασῶν καὶ κηπῶν, σύτινες περιβαλλονται μαλακῶς ἀπὸ τὴν γλαυκὴν τῆς θαλάσσης ἀγκάθην, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς Ἐδρας Ἀρβύρου, φαίνονται ὡς σμάραγδοι εἰς στάψιφον ἐπιτέχνως προσδεμένοι.

Έκεινην την Κωγγραφικήν ἀταξίαν συστημάτων οικιῶν και δδον ἐλειξειδών, φαντάζεται ὅτι βαδίζει ὁδὸν ἐναέρτου.

Αλλ' ἀπὸ τὴν Θεωρίχην καλλονῶν τῆς; λαμπρᾶς ταύτης πόλεως, μὲ ἀπέσπασεν ἐπιστολὴν θείας μοι ἐπιδόθη, και δι' ᾧ φρεδερος τῆς ἐπιστημονικῆς συνά-

Η δέ νέα πόλις ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ τῆς κοιλάδος γείθους, ἔκτείνεται κατ' ὅρχας ἐπίπεδος, καὶ μετὰ ταῦτα ἀμφιθεατροειδῶς: κατισθισα, μέχρι τῆς πεδιάδος, ἐνεύται διὰ τῶν τερπιῶν προσαστειών της μετά τῆς περιγέμενού πόλεως Λισσοῦ, ἀπὸ χώστης ἀπ' αὐτῆς σχεδὸν ὅσον ὁ Πειραιεὺς ἀπέχει τῶν Ἀθηνῶν. Τοῦ μέρους τούτου τῆς πόλεως αἱ ὁδοὶ εἰσὶν εὐθύτομοι, εὔρεσι, ὅρθισγανίας διασταυρούμεναι, διὰ μεγαλοπρεπῶν οἰκιῶν καὶ ὡρείων δημοσίων κήπων κοσμούμεναι. Μία δ' αὐτῶν, ἡ εὐρυτάτη καὶ μακροτάτη, ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον γυροῦσσα, ἔχει κατὰ τὸ μέσον αὐτῆς καὶ λοσταῖς ἀγαίματα βασιλέων τῆς Σχατίας ἢ ἄλλων ἐνδόξων ἀνδρῶν, εἰς ὧν ἔκαστον ἀπολήγει ἔκστη τῶν πρὸς αὐτὴν ἐγκαρπίων διευθυνομένων ὁδῶν. Εἰς τὸ ποὺ δὲ τὸν περιφανέστατον ἐγείρεται μνημεῖον διῶν τῶν λοιπῶν ὑπερέχον, τυραννίς ὑψηλὴ, πανταχόθεν ἀνακεπταμένη, ἐκ μυρίων ἐξ συγκειμένη πυραμίδων, καὶ κατάκοσμος κατὰ τὸν γοτθικὸν ῥυθμὸν, περιέχουσα εὑθρονον καὶ κολοσσιαῖον τὸν ἀνδριάντα τοῦ ἀνθρώπου ὃς τις ὑπὲρ πάντα ἀ·λον ἵστις συνετέλεσεν εἰς τὸ νότιον πλάγιον τῆς ὁρας εἰς τὴν ζωὴν τῶν συγγρόνων του, τὸν ἀνδρείαντα Βαλτερσκότου, τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου.

Εἰς τὸ πέρας δὲ τῆς ὁδοῦ ταῦτης ὑφίσταται λέφος, σχεδὸν ἐπέχων τὴν θέσιν τοῦ ἡμετέρου Ἀρείου Πάγου, ὃλος δὲ κατακεκαλυμμένος ὑπὸ λομπρῶν μηνυμένων, μιμουμένων τῶν πλείστων τὰ ἄριστα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, τὸ τοῦ Λεωκράτους, τὴν στοὰν τῶν Καρυατίδων, τὸν Περθενῶνα. Τοῦτο εἶναι, τὸ Ηρών τῆς Σκωτίας. Ήνταῦθα οἱ μεγάλοι αὐτῆς ἄνδρες, στρατηγοὶ, ναύαρχοι, ὑπουργοὶ, παιγνῖαι, συγγραφεῖς καὶ φήτορες, ὡς ἦσαν τὸ ἐγκαίλωποσμα καὶ ἡ δόξη τῆς πατρίδος των ἐπὶ ζωῆς των, δοξάζουσι καὶ κομοῦσι· αὐτὴν καὶ μετὰ θάνατὸν των.

ρηγχώνικον εἰς τὰν θῆτα μου, ήσαν ἐκεῖνοι, ὃι τὰ ἔκαττας ἐκδιδόμενον, ἀνεγίνωσκον πράγματεῖς συ-
δυμάται, ἀφρηστούμενα ὅπου ἡ διάνοια ἀξέσται λα-
τελούστας εἰς τὴν πρόσθιον ἔκάτης τῶν ἐπιστημῶν ἢ
τρεῖς, εἰσὶ πρωτορισμένα νῦν ζήτωσι δι' ὅλων τῶν αἱ
ἀναπεριλατούτας; αὐτῆς. Εἰς τὰς ἔκθετες δὲ ταῦτα;
ῶνων, δοξάζοντα τὰς πατρίδας τῶν καὶ φωτίζοντα τὸ
ἐπρότενεν ἐντάσις; διδούλομενος τῶν ἀκροστῶν, καὶ
ἀιθρίων γένος;. Ἐδῶ δὲ ἐρημηνέας τῶν Ἀλπων
τὰ μυτηρίκια θίβει τὴν χερά τοῦ ἀναγινώσκοντος

τὸν οὐρανὸν τοῦ πόλου ὡς βιβλίον ἡρεωγένεν. Ἐνεὶ
δὲ ἐν τῷ ἀποθανόντων καὶ γλωτσῶν ἐπιλεγχεύεντος
βαθὺς ἀνιχνευτής, προτιθωνεῖ τὸν μεγαλοφυῶν; κατα-
νεντες τὸν ἀκρουσθῆν τὸ φῶς, καὶ καθυποβαλόντα αὐ-
τὸν, ὡς ὁμοία ἀπότομον καὶ διαιρετόν, εἰς τὸν μεγάλην ἐπιστημόν,
τὸν ὡς ὁμοία ἀπότομον καὶ διαιρετόν, εἰς τὸν μεγάλην ἐπιστημόν,
τὸν ὡς ὁμοία ἀπότομον καὶ διαιρετόν, εἰς τὸν μεγάλην ἐπιστημόν,
τὸν ὡς ὁμοία ἀπότομον καὶ διαιρετόν, εἰς τὸν μεγάλην ἐπιστημόν,
τὸν ὡς ὁμοία ἀπότομον καὶ διαιρετόν, εἰς τὸν μεγάλην ἐπιστημόν,
τὸν ὡς ὁμοία ἀπότομον καὶ διαιρετόν, εἰς τὸν μεγάλην ἐπιστημόν,
τὸν ὡς ὁμοία ἀπότομον καὶ διαιρετόν, εἰς τὸν μεγάλην ἐπιστημόν,
τὸν ὡς ὁμοία ἀπότομον καὶ διαιρετόν, εἰς τὸν μεγάλην ἐπιστημόν,

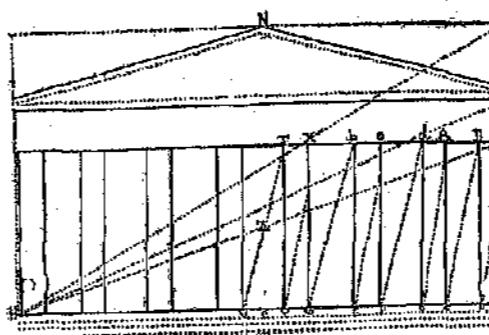
Μετὰ τὰς ἀμφιβίλες παρευτιάτεις καὶ τιλορροή-
στεις, διὰ πρόσθιος Σερ. Δακτὸς Βρευττερ, ἀνήρ ἐπιτημό-
τατος ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, πρὸ πάντων δὲ στηρίξων τὴν
Εὔρωπατὴν φήμην του ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ὀπτικῇ ἐρευ-
σαν καὶ ἐφρυγοῦντος του; μοι ἐνεχείρηται δελτίον εἰ-
σιθετικόν τοῦ μέλη τῆς τονδόν οὐ μόνον εἰς τὰς τυ-
δράτεις αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς διὰ τὰ δημόσια κατα-
στήματα, καὶ εἰς ἄντα τῶν ιδιωτικῶν, εἰς ἀπαντίον;

Τὴν αὐτὴν ἐπέρεσται ἐγένετο πατερίμως; ἡ ἔναρξης;
τῆς συνέδου, ἐντὸς τοῦ εὐρυτάτου μουσικοῦ ἀμφιθεά-
τρου, λαμπρῶς περιτάχωγημένου δι' αὔραν, καὶ πα-
ρουσίᾳ παπιληθοῦς συνελεύσεως τῶν ἀριστέων τῆς
δικοίας ἀμφιτέαρων τῶν φύλων. Ἔνταῦθα ἡγόρευε το-
πρῶτος; διὰ πρόσθιος Βρευττερ, μετὰ πελλής
εὐγλωτίας, εὐρύζεις; καὶ χάριτος, παραδοθεῖς τὰ τῆς
ἔνταυθος ὑπηρεσίας αὐτοῦ τὸ διειδέχθη διὸ δ. Δακτὸς
Βρευττερ, διὰ τὴν προεδρίαν περιλαμβάνων, καὶ εἰς λό-
γον τότεν σπουδεῖν, ὥστε τῷ ἐπιγγυωθήνη ὅτι ἡγούμενον
μάκρης, δέσγράψεις τῇ περιτελεῖται ἐπηρεός τοῦ
διών χορδᾶς, ὡς ἡ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ τοῦ πάντας
πετελοῦσσις ἡ μὲν 40 ἡ δὲ 41 πελλής ἐντὸς τοῦ αὐτῆς
ζωῆς, τῇ; ἐπιστήμης εἰς; ἦν ἀριστέως πάτην του τὴν
ζωήν, τῇ; ἐπιστήμης τοῦ φωτὸς; καὶ τῶν ἐφρυγοῦντων
αὐτοῦ.

Ἄπει δὲ τῆς ἐπεκάνουν ἡράκλετος ἡ σύνοδος; τῶν ἐργα-
σιῶν αὐτῆς; εἰς δὲ προσδιωρίσθη τὸ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ πό-
λει ἀπέρχοντος κατάτημα τοῦ Πανεπιστημίου. Οὐαὶ
λαμπρὰ αὐτοῦ ἀμφιθέατρα ἐπεγράφησαν διὰ τῶν διετῶν
πρώτων γραμμάτων τοῦ ἀλφαράγτου, τὸ δὲ αὐτά γρά-
ματα ἔρερον ἐπὶ τῶν βραχίνων οἱ πρὸ τῶν θυρῶν
ἐκάπιστοι σταθμεύουσες, τὰ εἰσιτήρια δεγχόμενοι καὶ
τὴν τάξιν διατηρούντες κλητῆρες. Ἀντετοίχει δὲ ἐ-
περφράσμενον διὰ τῶν κλαστράτων 1|3, 1|4, 1|5,
κατόπιν τῶν γραμμάτων, καὶ ἡνὶ προσδιωρισμένον τὸ
διάνοιαν διαχρινόμενον ἀμφιθέατρον εἰς μίαν τῷ; ἀ-
δελούσθων ἐπιτημάνων: 1. τὴν Μεθυστικούτικήν
την Χαρίτην. 3. τὴν Γεωλογίαν. 4. τὴν Φυσικήν
στορίαν. 5. τὴν Στρτιστικήν. 6. τὴν Μηχανικήν. 7.
τὴν Ἐθνολογίαν. 8. τὴν Φυτολογίαν.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν πρὸ μετημορίας; ἡσι-
γοντο τῶν τυμπάνων τούτων αἱ πύλαι, καὶ ἐν τῷ ἀ-
μφιθέατρον ἐπληροῦντο ἀπὸ πλή-
ντος τοφδετατον τῶν ἀνθρώπων δημιουργημάτων, εἴ-
θος; ἀπειροὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἔγχωρίον καὶ ἔξ-
ιστος γυνίας, διὰ τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ παρόν-
τος διεγράμματος, ὅπου εἰσὶν αἱ γυνίαι ΚΗΙ (1|3),
LIII (1|4), MIII (1|5), ZUP (1|6), KNO (1|7).

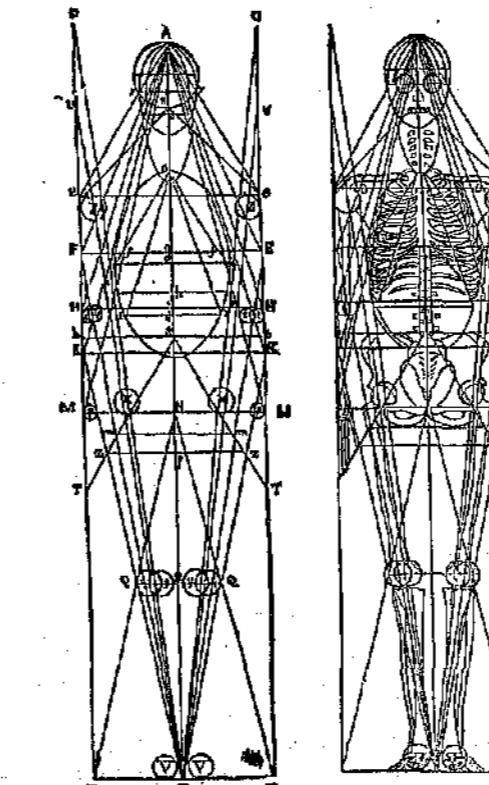
ACB (1|8), TYX (1|6) τῆς δρθῆς γυνίας, καὶ οὐ-
δεμάτια γυνία εὑρηται ἀλλας ἔχουσα τὰς ἀναλογίας.

Ἐν δὲ τῇ φύσει, διποι ἐπικρατοῦσιν οἱ καρπόλαι
γραμματικοί, πρέπει νο σημειοῦθεν εἶναι αἱ ἀλείφεται μετα-
βάλλονται εἰς παραλληλόγραμμα, ἐνομένων μετ' ἀλ-
ληλων τῶν ἀκρων τῶν ἀξόνων αὐτῶν, καὶ τότε αἱ
γυνίαται περὶ ὃν πρόκειται εἰσὶν αἱ ἀποτελούμεναι διό-
πτῶν ὡντων σχηματισθεῖσῶν πλευρῶν καὶ τῶν διαγω-
νίων ἤτοι τῶν ἀξόνων.

Ἀνεκάλυψε λοιπὸν δ. Κ. Ἄλι εἰς τὸν σχημα-
τισμὸν φέρει εἰπεῖν τῶν φύλων τάστιν πρὸς τυπικὸν
το σχῆμα, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀποκλίνον δι πρὸς τὴν
ζελλειφήν, καὶ μετὰ τοῦ ἀξόνος δι τοῦ μέσου νεύσου
τοῦ φύλου ἀρμονικὰς γυνίας ἐνδὲ πέμπτου διένδεται
τρίτου τῆς δρθῆς γυνίας ἀποτελοῦν.

Τέλος καὶ μάλιστα τὰς ἀναλογίας τούτας εὑρίσκει.

Ἐστιν εἰς τὰ ἐνταῦθα ἐκτετυκωμένα τέσσαρα σχή-
ματα ΑΒ τὸ διδομένον ὑφος σώματος γυναικείου.
Ἄς ἔχθστιν ἐκατέρων τοῦ Α καὶ τοῦ Β αἱ γραμματικοί
AC, AF, AH, AK, AM, BK, BO, ἀποτελοῦσαι μετα-
τὰ τῆς ΑΒ γυνίας 1|3, 1|4, 1|5, 1|6, 1|7, 1|8,
καὶ 1|14 τῆς δρθῆς. Τὸ σημεῖον Κ, εἰς διασταύρος
δι ΑΚ τοῦ BK, δίδει τὸ πλάτος τοῦ τυγματος, καὶ
ἀγθείσης δια τοῦ Κ τοῦ ΟΚΡ, παραλλήλου πρὸς τὴν
ΑΒ, ἔχομεν διόληρην τὸ περίγραμμα. Διὸ δὲ τοῦ
σημείου Β, καθ' δι ΑΜ διατέμνει τὴν FG, διὰ ἀληθῆ
καὶ εγνή, ἀποτελοῦσαι, μετὰ τῆς ΑΒ, 1|3 δρθῆς
γυνίας. Άς ἀληθῆ καὶ δι ΣΕ, ἀποτελοῦσαι μετὰ τῆς
ΑΕ 1|2 τῆς δρθῆς. Εἰς τὸ σημεῖον Α ὑπάρχουσιν
εἰς κύκλος καὶ δύο ἀλλειφέται, δῶν αἱ γυνίαι εἰσὶ 1|3
καὶ 1|5 δρθῆς γυνίας. Όμοιως δὲ καὶ δι μεγάλην ἀλ-
λειφίς αἱ δρθῆς γυνίας 1|3 τῆς δρθῆς.

Αἱ τοῦ διαγράμματος τούτου δύναται να σχεδια-
σθεῖ κατὰ τὸν Κ. Ἄλι διατελεῖται καὶ ἀρμονικο-
τέρα γυναικεία μορφή, κατὰ τὸ σημεῖον δι προσδιορί-
ζουσιν αἱ διατομαὶ τῶν ἀνω γραμμῶν καὶ αἱ γυνίαι,
ἥτοι:

Τὰς διατάσσεις καὶ τοῦ κρανίου καὶ τῶν διστῶν
τῶν τῆς φύσεως, τοῦ ἀνθρώπου, καὶ αἱ ἀνθεῖσαι γυ-
νίαι προτόπου.

Τό μάκος τού νωτικίου δετοῦ, καὶ τὴν διάθεσιν τῶν ἡ φωτίζουσιν. Ἐνίστε δέ τῶν συναντώντων αστροφῶν τούτων πρωτίστων ἀρθρώσεων, δι’ ὃν κινεῖται ἡ κεφαλή, δι’ ἐγίνετο ἔναρξης δι’ ἐπιστημονικῆς τίνος μελέτης ἐλαττώντος καὶ δι’ χορυδός.

Τὸ μῆκος τοῦ τραχήλου, καὶ τὸ μῆκος τῶν σπονδύλων τῆς βάρυεως καὶ τῶν φοινῶν.

Τὸ πλάτος τῶν ὕμων καὶ τὸ μῆκος τῶν βραχιόγυων ἀπὸ τῶν ὕμων.

Τό σχῆμα και τάς διαστάσεις τοῦ Θώρακος, τήν

αναπτυξιν του στέρνου, τὴν θεσιν τῶν πλευρῶν καὶ τῶν χλειδίων, καὶ τὸ μῆκος, πλάτος καὶ ὁψός τῆς λεκάνης.

Τὸ μῆκος τῆς κνήμης, τοῦ σκέλους, καὶ τοῦ ποδός, οὐτας, οὐ τρίποδας, αὐτὰς παρασυνεῖς ἔχει περιεργεῖς, καὶ ἐπισκέψεως ἀξία.

Η συνοδός διήρκεσε επί δεκαπέντε ημέρας λγ. γιακή συνεδρίσει, ἐν ᾧ ἀνεκφαλαιώθησαν ὑπὲρ τοῦ προ-
έδρου τὰ πρακτικὰ αὐτῆς. Τῇ δὲ δεκάτῃ ἔκτη ἀπὸ πρωΐας ἀπέραντος σιληνοδρομική συνδείᾳ ἐγκατέλει-
τε τὸ Ἑδικόθεαν περισσότερον κατά μηνον ἡμέραν.

Τὸ δὲ τοῦ ἀνδρὸς διάγραμμα ἀποτελεῖ μόνον εὐρύ-
έραν τὴν θεμελιώδη γωνίαν ΚΑΒ, αἱ δὲ λοιπαὶ
μένουσαι αὐτῆς ἀνάλογοι, ὥστε οὕτως ἀποκαλύ-
πτεαι εἰς τὸν ἀνθρώπων τῆς καλλιοῆς τὸ μυστήριον,
αἱ δὲ γλυπτικὴ καὶ ζωγραφικὴ ἀποθεάνει εἰς μουσι-
κὴν τῆς δράστεως, καὶ δόλοληρος ἡ δρατὴ πλάσις; εἰς
έλας κανονικῶν, οὐδὲ Θεός είναι ὁ πάγκοφος καὶ μέ-
σος μελανοῦ; —

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΟΝΟΥ ΤΡΕΓΚ.
(Εκ του Αγγλικού.)

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΟΝΟΥ ΤΡΕΙΚ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

(*l'opere di L. L. K. Θ.*, σ. 694.)

(*Ιδε Φυ.Ι. ΚΘ'. σ. 694.*)

Περὶ τὸ ἔσπέρας τὰ ἐπιφανέστερά τῶν μιλῶν τῆς συνόδου, καὶ πρὸ πάντων οἱ ἑνοί, ἃς τὸν προτεκτημένον εἰς πολυτελέστατα γεύματα ἢ παρὰ ταῖς ἀρχαῖς, ἢ παρὰ τοῖς ἐπισηματέροις τῶν πολιτῶν, ἢ παρὰ ἐπιστημονικοῖς συμμετεσίοις. Παρευρεθεὶς εἰς γεύμα, εἰς δὲ οἱ πρόσκαλοῦντες ἡσαν ἑκατὸν ἑξακοσίοις, οἱ δὲ προτεκτημένοι διπλάσιοι τούτων, σύνπεσε νὰ καθίμῃ μεταξὺ δύο ἀνδρῶν, διν δὲ εἰς ἀπῆκλιαζε τὸ ἀνθρώπινον γένος μιᾶς τῶν δεινοτέρων ἀλληγόρων αἵτινες βασιλίσκους τὸν πρόσκαλον αὐτοῦ βίον, δὲ δὲ τερος ἀρρήρησε παντάπασιν τὸν ἀλγηθόνα ἀπὸ τῆς γῆς. Ὁ εἰς ἦν δὲ δικτωρ Γρέγορι, δὲ ἐφευρετής τοῦ Κρεμστόου, φαρμάκου ἴωντος τὸν δδοντόπονον, ὁ δὲ, δὲ δικτωρ Σίμφων, δὲ ἐφευρετής τοῦ πρὸς πάντα πόνον τὴν αἰσθητήν ναρκοῦντος χλωροφορμίου. Μεταξὺ τῶν δύο ἄνδρων καθίμενος, ἥσθιανόμην ἐμαυτὸν ὑπεράγονος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην διάγνωσιν.

Τας δ' εστιάτεις διεδέχοντο γενικαὶ συναναστροφῇ ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Ωδείου αίθεσῃ, δύοις ουνήρυτο πᾶσαι ἡ ἀρτοπορεία τῆς καταγωγῆς θὲ τῆς διανοτας, τελήθεις τυγχραφέων, ποιητῶν καὶ ποιητριῶν, δυσων τὴν ύφισταν εὐγνωμόνως φημίζει η Εδρώη, ἣν τέρπουσιν τὸν ἐπερποτῆθη μερόλως. Ἡ γαγκάδοθ ὅμως μετ' ὀλίγον νὰ ἔγκαταλείψῃ τὴν Ῥωσικὴν γῆν καὶ ὑπηρεσίαν, διότι περιῆλθεν εἰς αὐτὸν ἡ κληρονομία τοῦ Ἱεβέλφου του, ἀποθανόντος ἐν Αδεστρίᾳ τὸ 1749. Ἐπομένως δηποιεῖ λάθη κατοχὴν τῆς νέας περιουσίας του, ἀπῆλθεν ἐκ Μόσχας, εἰ καὶ λυπούμενος, καὶ διευθύνη

εις Βιένναν διὰ τῆς Πετρουπόλεως, Στοκχόλμης, 'Αμ
στελοδάμου καὶ Σκᾶνονίας. 'Αλλ' ἀτυχῆς ἀπέδη ἡ ὁ
δοικορία του αὐτῆς· διότι εἰς Βιένναν περιεπλάκη μὲ
μυρίους δικαστικούς ἀγώνας· ὃς πρὸς τὴν κληρονο-
μίαν· καὶ μετὰ μαρκάρες δίκαιας μόλις ἐλαβε τὴν κάτο-
χην μέρους αὐτῆς. Συγχρόνως δὲ ἐφείλκυσε καὶ τὴν
ἐγχθραν πολλῶν δικαιοτάθη τῆς ἡμέρας, καθ' ὃν ὑπερ
οκίσθη τὰ δικαιώματά του μετ' ἐπιμονῆς.
στάντο εἰς ἐν στρῶμα καὶ μίαν κλίνην ἐπιφυνωμένη
ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὥστε μοι ἦτον ἀδύνατον νὰ τὴν σύνα-
πράξ τὸ παράθυρον καὶ ν' ανακάθισταις διδ νὰ θύω
προσεῖτι δὲ μικρὰ σιδηρᾶ θερμάστρα πλησίον τῆς θύ-
ρας, καὶ αὐτή δροίως ἐπιφυνωμένη. 'Αλυτόδετος δὲ
ἡμην ἀλόμητο. 'Η δέ τροφή μου συνίστατο εἰς μίαν καὶ
ἡμίσειαν λίτραν μέλινος ἄρτου τῶν στρατιωτῶν, καὶ
εἰς μίαν υδρίαν οὗδατος καὶ ἡμέραν.

Ἐν Μαρτίῳ τοῦ 1754 ἀπεβίωσεν ἐν Πλουσίῳ ἡ μῆτρα τοῦ Τρέγχου· καὶ τοι δὲ ἀγρεγχθεῖς ὅποις ήδη Αὐστριακὴν ὑπηρεσίαν, ἐνόμιστεν δυως ἀναγκαῖον γ' ἀρήτη τὸ πάγμα του, καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς Δαντζίγη πρὸς διεύθητιν τινῶν σίκιακῶν ὑποθέτεων. Ἀλλὰ τοῦτο κατεμηνύθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν ἐν Βιένην ἔχθρῶν του εἰς τὴν Πλουσιακὴν κυβέρνησιν, καὶ ἐπέφερεν ὅλας τὰς ἐπομένας του συμφοράς. Επειδὴ τὸ Δαντζίγη ἥτοι πόλις αὐτόνομος, δὲ Τρέγχης διέμεινεν ἐν αὐτῇ ἄφοβως καὶ ἀντιπότεως. Ἀλλ' οἱ ἀρχοντες τοῦ Δαντζίγη, ἐνδόντες εἰς τὴν ἐπιφροήν του ἰσχυροῦ αὐτῶν γείτονός, ἐπέτρεψαν εἰς σὸν μα Πλουσιων ἀξιωματικῶν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ κατ' ἐπιταγὴν συλλαβόντες τὸν δυστυχῆ Τρέγχη, νὰ τὸν ἀπαγγέλωσιν εἰς Πλουσιακήν, Προυσικήν γύρων. Βασιλεὺς δὲ κατακλεισθεῖς εἰς κατάρρα τον ἀμαξῖν, καὶ ὑπὸ Ηῆς ἴππεων ἥπο πολεως εἰς πόλιν με-αλλατσσώσης φρουρούμενος, ἐστάλη εἰς Βερολίνον. Οὗτος λοιπὸν ὑποπεινὼν πάλιν ὑπὸ τὴν ἔξουσίου του Φρειδερίκου, ἀπῆκθη ἀμέσως καὶ κατεκλεισθεὶς εἰς Ναυγδεβούσιγκον.

Αφίνομεν ὅμως καὶ αὐθίς τὸ οἰκτρὸν τοῦτο θύμα τῆς τυρχνίας νὰ έξιστορήσῃ μόνον του τάξ περιστάσεις τῆς νέκει ταύτης φυλακίστεως του, πολὺ αὐτηγοροτέρας καὶ πολὺ διαρκεστέρας τῆς πρώτης.

Φυλάχισε ἐν Μαγδεβούργῳ

Αριχθείς εἰς τὸ φρούριον τὸν Μαγδεβούργου (ἐν Ιουλίῳ 1754) παρεδόθην εἰς τὸν φρούρωρχον τῇ; αὐτοπλέως. Λύτος δὲ ἀμέσως διέταξε καὶ μοι ἀφηρέθησαν ὅλιγα φλωρία ὅσα εὑρέθησαν ἐπ' ἐμοῦ, καὶ οὕτι ἀν ἄφθονον χυτοῦν κόρηματα ὀδηγήθην δὲ εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν μου· ἡ θύρα ἐκλείσθη, καὶ ἔμενα μόνος.

Τὴν εἰρκτήν μου, εἰς χρύπτην ἡ ὑπόγειον θαλασσί· ἵνα πέντε εἴτε ζωηρότεροι τὸν πόθον τῆς ἀλευθερίας.

σκον κειμένην, διήρει διάτοιχος εἰς δύω μέρη, δι’ τὸ
έμπροτον εἶχεν ἔξι μὲν ποδῶν πλάτος, δέκα δὲ ποδῶν
μῆκος. Δύο θύρας εἶχεν ὁ ἐσωτερικός τοῖχος, καὶ
ἄλλη τρίτη ἥπον τῆς κρύπτης; ἡ εἰσόδος. Ὁ τοῖχος
εἶχε πάχος ἑπτὰ ποδῶν τὸ δὲ περάθυρον ἐν αὐτῷ
τοιαύτην εἶχε τὴν θέτιν, ὥστε ϕῶ; μὲν εἴχεν, δέν
ἔθλεπον δύμας οὔτε γῆν οὔτε οὐρανὸν, ἀλλὰ μόνον τοῦ
ὑπογείου τὴν δροφήν. Σιδηραῖ δὲ κιγκλίδες ἐφραττον
αὐτὸν ἐσωτερικῶς· καὶ ἐξωτερικῶς, μεταξὺ δὲ αὐτῶν

πεπήργε δικτυώσιν σιδηρούν τόσον πυκνόν, καὶ οὕτω θεώρουν.
διατεθειμένον, ὥστε ἡτον ἀδύνατον ή νὰ ίδω τινὰ ἔκ-
τος τῆς φυλακῆς μου, ή ἔξωθέν τις νὰ μὲ ίδῃ. 'Εκ-
τὸς δὲ ὑψηλότο εἰς 85 ποδῶν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τοί-
χου ξύλινοι γάρακες, ἐμποδίζοντες τοὺς φρουρούς νὰ
χοινωνῷσι μετ' ἐμοῖς. "Ολα μου δὲ ταῦτα συν-
παρατηρήσας ἐπὶ δύω μῆνας δτι ἡ μέθοδος αὐτοῦ
ἡτον ἀμετάτρεπτος, ἦχισα νὰ ἐνεργῶ σκοπὸν δν εἰ-
χον συλλάβει, καὶ οὖ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνόμιζον δυνατήν
Εἰς τὸ μέρος δηπου ἵστατο ἡ θερμάττρα, τὸ ἔδαφος η
τον πλινθόστρωτον, καὶ ἔζετείνοντο αἱ πλίγυθοι μέχρι

τοῦ ταίχου τοῦ διαιρούντος; τὴν φυλακήν μου ἀπὸ τῆν παρακειμένην, ἡτοι ἡτοι κενή. Τὸ παράθυρόν μου ἐφορυρέστο ἀπὸ ἕνα μόνον σκοπόν. Ἐπορεύνως μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν ὅσοι ἀγυγλάζοντο ἐμπρός αὐτοῦ, κλωστὴ αὐτοῦ τὰς ἔδεσα, καὶ προσέθετα καὶ ἄλλα μέρην μετ' αὐτῷ πολὺ δύο ἀγαθούς; ἀνθρώπους, οἵτινες μοι περιέγραψαν τὴν δύσιν τῇ φυλακῇ μου· καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης ἐτυπέραντα βοτὶ ἡδὺν ἀμην γε νῦν διεφύγω ἀ· κτιώθεσσον νά εἰσχωρήσω εἰς τὴν παρακειμένην φυλακήν, ἵνα ἡ θύρα ἡτοι κηνεγμένη. Ἀντίχειρα μόνον ἔνα ρίλον καὶ ἐν σκάφῳ περιεμένον με εἰς τὴν Ἐλβανίαν, ἡ σωτηρία μου ἡτοι Βεβαία, διότι τὸ Στρατιωτῶν δριόν ἀπέιχε μόνον ἐν μίλιον.

μένη εἰς τὸ ἔδαφος, ἀνέβαλνον εἰς αὐτὴν, καὶ ἔχοντας ἔξω τὴν κόνιν, Ἐπειτα δὲ ἔκοψα συίκας ἀπὸ τὴν καλλιέργειας τῶν περιποδίων μου, μετὰ τὴν ηγη μαυ, καὶ διαλύτας ἔτην περιποδίων μου, μετὰ τὴν κλωστὴν αὐτοῦ τὰς ἔδεσα, καὶ προσέθετα καὶ ἄλλα θύσιαν τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς μου. Ἀνοικάς δὲ μεγάλην διπήν εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δύο κιγκλίδων τοῦ παραθύρου διεκτυωτὸν, διπήν δύως ἡτοι κάτωθεν δὲν ἐφαίνετο, βοηθείᾳ τὸν αὐτοτσχεδίον μου ἐργαλεῖον, ἐποριγγον δι' αὐτῆς τὴν κόνιν ἔξω τοῦ παραθύρου καὶ ἐπειτα περιέμενον τὴν στιγμὴν καθ' ἥν δὲ ἀνεμεῖς ὑψοῦ, τὸ τὴν νύκτα, καὶ τότε τὴν ἱσοκύπιον ἐντείλω, ἀπειστε δὲν ἀνεμος τὴν ἐφύσα, καὶ ἐγ νος αὐτῇ δὲν ἐφαίνεται

Διὸς θείω γά τοι μακρολογήσω περιγράφων τὰ καθέκα
τοι τοῦ σχεδίου μου ἀλλὰ τινὰς ἐξ τῶν περιστάσεών
του ἀναγκαῖμαι ν' ἀναφέρειν. διότι οὗτοι γιγαντιάδοι
καὶ εἰς ὑπέρτατον βαθύδιον πεσεπελεγμένον.

Κατ' ἄρχας προσέλαλα τὸν σίδηρον τὸν δέοντα εἰς
εὐδαίμονα; τὴν θερμάτηρα, καὶ ἔχοντα ἐνὶ τῷ καὶ τοῖς
τοῦ ποδὸς μήκος, καὶ ἔκοψε τὰ καρφία, διατηρήσας
τὸν δύμαντα τὰς κεφαλὰς αὐτῶν διὰ νὰ τὰς ἐναποθέσῃ πάλιν
εἰς τὸν τόπον τουν, καὶ νὰ μὴ κινηθῇ ὡς ὑποψία τῶν
τοσαῦθ' ἀβδομάλων ἐπιτεκπομένων με. Τὰ καρρία μ' ἔ
γρηστιμέναν ταῦλιν ὡς ἐργαλεῖς, δῶς εγειρό τοὺς
πλίνθους, καὶ ὅπ' αὐτὰς εἴρον χῶμα. Ἀλέσως ἐπε-
χθῆται νὰ ὑποκακώψω τὸν ἐπιταποδίσιον τοῦχον δει-
τον τῇ θερμάτηρας, εἰς μέρος καυτήμενον μὲν αὐτῆς,
ἡδὲ πρᾶξιν στρῶμα τυνεκείτο ἐκ πλίνθων. Ἄλλ' δ'
είσιστον αὐτῶν ὑπῆρχον μεγάλοι πείσκητοι λίθοι. Καθ'
τούς δὲ ἕδη τοὺς τὰς πλίνθους τὰς ἐκ τῶν ἐδάφους εἰς
καὶ τοῦ τούχου, τὰς ἥριθμους διὰ νὰ τὰς ἐνυμμάριται
ὅττε νὰ δύνημαι νὰ τὰς ἐναποθέσῃ πάλιν εἰς τὸν
τόπον των, καὶ νὰ μὴ φεύγω τοῖς ποτὲ ἄρχεσθησαν
φρουρός πειπατῶν ἵστρετε τὰ νῶτα, τὰς ἐφύτων ἔξω
τοῦ παραθύρου διὰ χαρτίνου σωλήνος. Ήτι; τὸν κε-
νὸν δὲ μένοντα τόπον ἐναπέθετον τούς λίθους μου,
καὶ αὕτως εἴκελούσθουν ἐτυχόντες ἐργαζόμενος.

'Ἄλλα δέν δύναμαι νὰ περιγράψω ὅποις δυτικολία;
ἀπήντησα, ἀφ' εἰς προύγω; ητα ἐις δύω πόδις εἰς τὸν
λίθον. 'Ἄλλα ἐργάλεῖα δέν είχον ἀκό τὰ σιδηρὰ ἐκεῖ
να καρρία, ὅτα εἴχον ἀνατκαθεί. Ήτι; εὔπικαγγυνος
τράπατων; μελ ἔδωκε καὶ αὐτὸς μίαν σιδηρὰ φά-
δον, καὶ μίαν τράπατων μάργαρην μὲ τὴν θέρη
της' καὶ ἀμφότερα τὰ ἐργάλεῖα ταῦτα μοι ἐχρησί-
μεναταχ τὰ μέγιστα, καὶ πρὸ πάντων τὸ δεύτερον
διότι δι' αὐτῶν ἔκοψε τρίτας ἀκό τὴν κλίνην μου,
διὰ ὃν ἔξηγον τὸν πηλὸν ἀπὸ τῶν λίθων τὰ διαστή-
ματα. 'Άλλ' ή δυτιγέρεια μεῖ? ή; εἰργαζόμην διὰ
τοῦ πανέος τούτου τούτου μέτεσέστινε παττα δέου·

Τὴν προτεράκινην τῆς ἡμέρας τῆς ἐπισκέψεως ἀπὸ καθίστων τὰ πάντα εἰς τὴν θέσιν των μετὰ μεγίστην: ἐπιμελεῖσθ, ὅμειν καὶ τὸν συνδέοντα τὸν πλίνθους πτηλὸν, δὲ ἐπροτάθουν νὰ προφυλάξω. Πρὸς συμπλήρωσιν δὲ τῶν κενῶν μεσῶν, ἐκεστένθην τὰ συντρόμματα αὐτοῦ, καὶ διεῖ ψῆστρος ἦ, εἰχον κόψει ἀπὸ τὴν δύσην μου, ἐπέχρισιν ὅλον τὸ λιθότρωμα, ὅπερ τότε εἶχε τὸ χρυσόβρυο φῦ; τῇ ριλακῆς μου ἐργάνετο ὡς ἂν δὲν εἴχε βλαβὴ ποτέ. [Ιω; ἐκποντάκις ἐπανέλαβον εὐθὺς τὴν πλινθότρωσιν καὶ αὐτὴν τὴν ἐκγύρισιν.

Ἐν δὲ εἰργαζόμην, τοὺς λίθους καὶ τὰς πλινθους ναπάθετον εἰς τὴν κλίνην μου· καὶ ἀν οἱ φύλακές μου ἔχον τορισθή, νὰ ἐλθωσιν εἰς ἄλλην τοῦ ἡμέραν πλήθης προσδιωρισμένης τετράδης, ἀνεκαλυπτόνειν βεβαίως. Ἐπειδὴ δύναμις οὐδέποτε τοῦτο συνέθη, διὰ τοῦτο μετὰ ἑμερησίους ἀγώνας τὸ φράκτειον ἔργυν μου πράντει μᾶλλον νὰ ἐπιτύχῃ· Ἀλλ οὐρέπει νὰ κατορθώσω νὰ βίστω τὴν αἰχακαπτομένην ὅλην ἵκτος τῆς πυλακής μου· διότι νὰ τὴν ἐναποθέτω πάλιν ὅλην εἰς τὴν ἀρχαῖν της θέσην, προκειμένου περὶ ἐπταποδίου τούχου, ήτον ἀδύνατον. Καὶ τοὺς μὲν λίθους ἡ ρυγχαζόμην βεβαίως· νὰ τοὺς δικτυρήσω. Τὸ χῶμα μας ἐπικόπισον εἰς τὸ Εδάφος· τοῦτο εἰρκτῆς μου, καὶ ἦν τὴν ἡμέραν τὸ κατεπάτουν, μέχρις οὐ τὸ ἔτριν εἰς χρήν λεπτήν. Σύρων δὲ εἰς τὸ παράθυρον τοῦ θερμάστρου μου, ήτις πλέον δέ τοι προσηλω-

ώστε ὑπερέβινε τοὺς χάρακας, οἵτινες ὑψοῦντο ἐμ-
πρὸς τοῦ παραθύρου μου, καὶ οὕτως ἔλασθον χαρτίου, ματος. Μετὰ ταῦτα μοι προσέφερον ἀλύτεις, καὶ ί-
διλληγε δευτέραν μάχαιραν, καὶ μίσγη βίνην: Πεφρόνι γέ τὴν στολὴν τοῦ Κορδοβίνοῦ τῷ γ-

Ουτως ἔγραψα πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου, τῇ περιέγραψκ τὴν θεοῖν μου, καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ ἴγχεριη τριακόσιη τάλληρη εἰς τὴν Ιουδαίαν, διότι εἰ αὐτῶν ἥπικια νὰ διαφύγω απὸ τὴν φυλακήν. Ἀλλὰν περικαθῆ ἐπιστολὴν ἔγραψκ πρὸς τὸν κόμητα Πουέλην, πρέσβυτον τῆς Αὐστρίας ἐν Βεροΐνῳ, καὶ εἰ αὐτῷ περιέκλειον συναλλαγματικὴν χιλίων φρογίνων ἐπὶ τῇ διοικητικῇ μου ἐν Βιέννῃ, μετὰ πασακήσεως νὰ πα-

ραδών και αυτά είς τὴν Ἰουδαίαν· διότι ταῦτα γη τὴν ποστέηται τῇ εἶχον μποσγεδή εἰς οὐσιόν τῆς πίστεώς της. Ἐπρεκεῖ δὲ ἡ ἀγαθωτάτη αὐτῇ νέαν πᾶν δ, τι τῇ εἴρηται· τὸ σχέδιον ἡμῶν ὅμως ἀνεκαλύφθη, καὶ ίδου ἐγώ πάλιν ἀπῆλπιται μένος. Καὶ ή λύπη μου τοῦτον εἴτι μᾶλλον, διαν μέμαθον διτι ή ένη δυτιγία ἐπέρερε νέας καταδρομῆς κατὰ τῇ; οἰκογενείας τῇ; Ἰουδαίας.

Ἄλλ' εἰς τὴν ὁδυνηὴν ταῦτην περίτασσε ἡ δύναμις μου δὲν μ. ἔγκατείτε. Τέλος, ἐπειδὴ ἡ ἄμαξα, καὶ κομισθεῖς εἰς τὴν νέαν μου φυλακὴν, ἐλύθην τούτῳ ὑφίσταμούς. Άλλ' δποια ἡ φρίκη μου, δτην ὑπὲ τηνα διαυλῶν φωτιζόμενον, εἰδε τὸ ἔδαφος κατακεκαλυμμένον απὸ βραχίας ἀλύτεις, καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν πύρευνον ἀνθράκων καίστων, καὶ δύω ἀγριανθρώπους·

Τότε ἤλθεν εἰς Μαργαρέθηρον καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπισκεφθεὶς τὰς φυλακὰς, διέταξε γὰρ οἰκοδομηθῆ νέα εἰρκτή, καὶ διέγραψεν ὁ θίσις τὸ εἶδος; τῶν ἀλέσεων εἰς δὲ ἑμέλλον νὰ δεῖθ. Οὐ δὲ καλὸς κἀγαθὸς Ερεχθίδος, ἀκεύθυτος τὸν ἀξιωματικὸν λέγοντα δτι ἡ νέα εἰρκτὴ εἴται δὲ ἐμὲ, ἔσπευστε γὰρ μὲ εἰδοποιηθῆ. Ἀλλὰ συγχρόνως μέσθεβάνσην δτι δὲν δύνκτατα νὰ ἥραισι οὐδὲ τῇ ἑτούμῃ πρὸ ἐνὸς μηδὲς τούλαχιστον. Διὰ τοῦ τοῦ ἀπεφάσιτα νὰ συμπληρώτω ὅσον τάχιον τὴν ἔρξιν τοῦ τοίχου, καὶ νὰ δραπετεύσω ἀνευ οὐδεμιᾶς; βιηθείας. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἥτοι ἀδύνατον, διότι εἴχον συντρίψει τὰ ἔρια τῆς οἰκίης μου, καὶ ἐξ αὐτῶν καταδυτικῶν βιέποντας, καὶ πύρικς κρατοῦντας καὶ ἀπομοναῖς! Καὶ ἔμεσω; τὰ δρυγανα ταῦτα τοῦ δεποτισμοῦ ἥγιοισαν τὴν ἐργασίαν τους. Τεράτικι ἀνθεῖαι ἐτρυφητατήθησαν περὶ τὰ σφυρά μου. Εξηρτηθεῖσαι εἴησαν ιτυγοῦσι κρίκου οὐρανοδομημένου εἰς τὸν τοῖχον, τρελαπόδης ὑπὲρ τὸ δέντρον, καὶ μόλις ἐπιτρέποντας με δύων ἡ τρελαπόδας νὰ περιπατῶ πρὸς τὰ διέδι καὶ τ' ἀριττερά. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐτσιφυρηλάτησαν ἄλλους κρίκους, παλαιστῆς; πλάτος ἔχοντας περὶ τὸ γυμνόν σῶμαδα μου· αὐτὸν δὲ συνέδεε βιρεῖα ἀλυσίς μετὰ σιδηρᾶς φάσιδος, σιποδιάσις, ιστοπαχοῦς; δέ με ἀγνόρος βιαζόντα, καὶ ἐγκύοτης χειροπέδας; εἰς τὰ δύο της ἄκρα

εσκεύαζε σχοινίον, όπερ σκοπόν εἶχον νὰ δέτω εἰ; Ήν κανόνιον, καὶ νὰ καταβῶ ἀπὸ τὸ τεῖχος. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐδυνάμην νὰ κολυμβήσω διὰ τῆς Ἐλβας, νι φύλασσω εἰς τὸ Σαξιωνικὸν δρίον, καὶ αἴτιο νὰ διατρύγω. Οὐδεὶς μ' ὑπῆρθι τὴν καλέν γύκτα, ἀλλ' ἀπεσκρούησαν ὅλαις ἐν φοβερῷ σιωπῇ, ἥκουσαν δὲ μόνον τὸν ἀπειστὸν τριγυμὸν τεσσάρων θυρῶν αἴτιονες ἔκλεισθερτον καὶ ἔκλεισθερταν ἐπ' ἐμοῦ. Καὶ ίδοι ἐγὼ πάλιν, ἀ-

Την 26 Μαΐου 1755 είχον αποφασίσεις νά ανοίξουν
την δρήπη και νά εισέλθω εις την παρακειμένην είρητήν.
Φθιάς δύμας εις τὰς πληνθους τὰς εῦρον τόσον σκλη-
ράς και στερεῶν; συνδεδεμένας, ώστε ἡγαγκάσθην ν' ἀ-
ναβάλω τὸ ἔργον μέχρι τῆς ἐπαύριον. Ὁπομένως,
ἀπειρηγώς και ἐξησθενημένος διέκοψε τὴν ἔργασίαν
περὶ τὴν αὐγῆν και ἀ· τις εἶχε τότε εἰσῆλθε εις τὴν
φυλακήν θά ανεκάλυπτεν ἀναμφισθέλως τὸ δρυγμα.
Οποια ἐχθρὰ τύχη μὲ κατέτρεχε πάντοτε και μ' ἐ-
βούλειν εις κατατροφήν καθ' ἥν στιγμήν ἐνόμιζον ὅτι
ἥλθεν ἡ ὥρα τῇ; εὐτυχίας!

‘Η 27 Μαΐου ὑπῆρξε μία τῶν σκληροτέρων ἐποχῶν τῆς ζωῆς μου. Ή νέα μου φύ^α ακή, ἐν Σταρφόρτω μέχεν ἔτοιμασθη ταχύτερον ἀφ' ὅ, τι δὲ Γεργάρδος εἶχε νομίσει, καὶ τὴν νύκτα, ἐν ᾧ ἔτρωμαζόμην νὰ φύγω, ἤκουντα ἀμαξᾶν ήτις ἔσταθη ἐμπρὸς τῆς φυλακῆς μου. Οἱ στρατιώτες καὶ τὰ κλεῖθρα τότε ἀντήγησαν, αἱ θύραι ἤνωγχησαν, καὶ μόνον καιρός μοὶ ἐμεινε νὰ κρύψω τὴν μάχησαν, τὴν τελευταίαν ἐλεεινήν μου ἐπιδίᾳ! Ἀμέσως δὲ εἰσῆλθον δὲ ταγματάργης τῆς πλατείας, δὲ ταγματάργης τῆς ήμέρας καὶ εἰς λοχα-γός, προπορευόμενων οὖσα φανῶν.

δείξῃ τὴν φύσικὴν τῆς φυλακῆς μου.

Μῆκος εἶχεν αὐτὴν περίπου ὅκτω πεδῶν, πλάτεα δέκα, καὶ θερμάστρων δέν εἶχεν. Ήτε μίαν δὲ τὴν γωνίαν, ὑπῆρχεν ἕδρα, ἔχουσα μῆκος τεσσάρων πλίθων, καὶ εἰς αὐτὴν ἐδυνάμην νὰ κάθηκαι, στηριζώ τὰ νῶτα εἰς τὸν τοῖχον. Απέναντι τοῦ κρίκου δίστην ἡμηνίου ἀλυσόδετος εἰς τὸν τοῖχον, τὸ φῶς εἰσήρχεται δίστης ἡμικυκλικῆς, ἔχουστης ἐνὸς μὲν ποδὸς ὄψις διάμετρον δέ δύον ποδῶν. Ήτον δὲ ἡ διπλὴ αὐτὴ ἀνοικεῖ πρὸς τὸ κέντρον τοῦ τοίχου, ἔχοντος πάγκος ἐποδῶν, καὶ ἐκεὶ ἐκλείστο διὰ πυκνοῦ δικτυωτοῦ ἔπειτα

— Έγδυσου! τα δὲ πρὸς τὰ ἔκω ἡγον κατιοῦσα, καὶ τὰ δῶν τη
Αὐτὴν μόνην τὴν λέξιν ἐπρόφεραν, καὶ ὑπῆκουσα. πέρατα ἐκλείσαντο πάλιν δέ Ιταχράν κιγκλίδων. Ή

722

φυλακή μου ήτον ωκεδομημένη έντος τῆς τάρρου, καὶ στον ἡγωνίζοντο πρὸν ἀναπάτασι τὰ ἀποίσια ἔργα-
ἡ ὅπῃ ἥτις τὴν ἐφώτικές εἰς τοιούτον βαθὺδιν ἐκαλύ-
πτετο ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου τούχου, ὥστε τὸ φῶς φρικώδη ἐκεῖνα ὑπόγεια, φονῆ-
μοι ἦγετο οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν, ἀλλὰ δὲ ἀντανακλά-
σεως, ἢ μᾶλλον φῶς διόλου δὲν ἤρχετο εἰς αἰτίας τῶν
τόσων κωλυμάτων καὶ τῶν τόσων κιγκλιδῶν. Οἱ δ-
οιναλκοὶ μου δικαὶοι τοσοῦτον συνείθησαν εἰς τὸ σκότος,
ῶστε ἐδυνάμη· νὰ τοῦ καὶ ποντικὸν τρέχοντα. Μετὰ
ἔν τοῦ δικτυωτοῦ καὶ τῶν ἕστω κιγκλιδῶν ὑπῆρχε
παράθυρον ὄχλινον, οὐδὲ λέξιστον τμῆμα ἐδύνκτο ν
ἀνοιχθῆ τοξοῖ; ἀλλαγὴν τοῦ αἰροῦ. Τὸ δυνατὸν Τζέγχ
ητον ἐγκινδυμημένον εἰς τὸν τούχον μὲνούθι ἀγράμ-
ματα· ὅπο δὲ τοὺς πόδες μου ὑπῆρχεν ἐπιτάφιον
μαρμαρόν, φίρον ἐπισης ἐγγεγλυσμένον τὸ δυνατόν
Τρέγκη, καὶ ὑπερόπινον αὐτοῦ κρανίον. Αἱ θύραι τῆς
φυλακῆς μυοῦ ἦταν δούλιαι γει δικλαῖ· ἔξωθεν δὲ αὐ-
τῶν ὑπῆρχεν εἶδος προδόμου μὲν παράθυρον, ἢν
δὲ, εἰς αὐτοὸν κεκλεισμένος μὲ διπλῆι θύραιν. Η τά-
φρος ἡ περιγραφα τὸ φρικτὸν καταγώγιον τούτο, ἐ-
κλείστο ἐκτάρεωθεν διὰ καρκίων δωδικαποδιάλεν, καὶ
αὐτῶν τὴν κλείδην ἐγκάτει δέξιαματικός τῆς φρουρῆς
διότι ἡ θείη της τοῦ βρισιλέων ἥτον νὰ μὴ δύνημαι νὰ
συνιμιλήσω ἢ νὰ συγκρινωνήσω μετ' οὐδέδης τῶν σκο-
πῶν. Ἡ μόνη δυνατὴ εἰς τὸ σῶμά μου κίνησις ἦτον
νὰ πηδῶ πρὸς τὰ ἄνω, ἢ νὰ τινάσσω τοὺς βραχίονά;
μου διὲ νὰ θεραπανθῶ. Ἀρ' οὖδὲ συνείθεσα περισσότε-
ρον τὰ, ἀδύνατα, κατάθλιψιν νὰ κενῶμαι καὶ πλαγίων
μέρη τεττάρων ποδῶν. Ἀλλὰ τοῦτο μοι προσέξει· τό-
νους εἰ; τὸ κυνικόν ἔστοιν.

Ἡ φυλακή μου εἶχε στρωθῆ ψὲ πηλὸν καὶ ἀσθετικὸν μόδιον ποζ ἔδεχα ζμερῶν, καὶ οὐδεῖς ἐπίστευεν ὅτι ἐξυπέρην νὰ ζήσω ὑπὲρ τὰς δεκαπέντε ζμέρας εἰς τὸ κάθισγον ἔκεινον ὄγρον. Ὡπλὸν μηνὸς ἔζησα κυλιόμενος εἰς τὸ ὕδωρ τὸ σταλκύον ἀναθεν ἀπὸ τοῦ πηγεῖς θόλους· καὶ δύναματι νὰ βεβαιώσω, ὅτι ἐπὶ τῶν πριότων τριῶν μηνῶν ποτὲ, εἴπε στιγμὴν δὲν ἐτέσχυσα. Καὶ δῆμος ή δηγίς μου δὲν ἐβλάβη. Καθ' ημέραν ἡ ἐπίστεψις τῶν δευτεροβάθμων μου ἐγίνετο μετά τὴν μαστηθρίαν καὶ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρυαρδῆς, καὶ τότε αἱ θύραι ψίνουστο ἐπὶ τινας στιγμάτες ἀνακινταί, διότι ἀλλως ή δηγασίς τοῦ περιέχοντος, ἐσβινε τὰς λαμπτόδας των.

Τότε ἥρχεται νὰ κατατῶμει ἐκείνους οἵτινες, ὅπους αὐδήτωσι τὰς βαριάν· μου, μὲ ἀργῆκαι κατ' ἀρχὰς νὰ λιμωττω, καὶ ἐπειτὴ ἡ παρασθοῦσι εἰς τὴν ἀγρούσιαν. Ἀν δὲν εἶχον τὴν κλίνην μου νὰ ἀκλιωθῶ ἐπ' αὐτῆς, τῷ διτὶ ἐκείνην ἣν νύκτα θὰ παρεφρόνουν ὑπὸ ἀπελπισίας. Αλλὰ καὶ τοῦτο δίχον μὲ δέπτανε μόνον, διότι μὴ ὡς συνεθισμένος εἰπέται εἰς τὰς βαριτάτας ἀλλωτεῖς μου, δὲν ἐδυνάμην ἀλλιότερον κατατάσσει μετ' ἀνέσεως ὅταν τὰς ἴφρόους, ὃς μετὰ ταῦτα ἐδιέδυθην ὑπὸ τῆς συνηθείας· τὰς περιστούλεξα ὅμις οὐτοις, μάτε κατώρθωσα νὰ καθίσωμαι εἰς τὸ γυμνόν στρέμμα. Ἀφ' ἔκας τὰ τελευτώρια μου νύκτας, μήτη ἦσαν ή ἀλλιστέρα Τὴν ἐπαύσιν, δέτην οἱ σύλλαγες· ἢ-

Τοιαύτη ήτοντος ή θέσης μου, και αυτώς έπεινον ο φίλος, άπειρωνάς, έλειψιδός, παραδεδομένος εἰς πάσκα τας θλιβάς τυραννίας τῆς θέσεώς μου και πάσας τῆς άλλους βραχίους; τοῦ ἀλγοῦντος νοός μου. Ή καρδιά μου δὲν εἶγεν εἰσέστη ἀπολιθωθῇ εἰς ἀναλήψισιν· εξ ἐναντίᾳς δὲ ήθική μου δύσταμις μὲν εἶγεν ἔγκαταλεῖ ψει, καὶ ή φυλακή μου μοι ἐράνιστο ἄντρον ἀπελπισίας· καὶ δύως αὐτόγειρ δέν ἔγινα, καὶ ἐνεκάρτερησαν εἰς τὸν ἀντικείμενον τοῦτο· βαθύδιν τῆς δυστυγίας·

Περὶ δειλήν θυσίας τοῦ κλινοῦ μου ἡ θύρα, καὶ οὐδίφες καὶ συμπάθεια ήτον ἐπικεχαραγμένη ἐπὶ τὸν προτώπων τῶν δευτερούλακων γουν οὐδεὶς ἐπρόσφερε λεῖξιν, οὐδεὶς μοὶ ἀπέτεινεν ἀσπασμόν, Θεοβέρα ήτον τῷ δότι ἡ στιγμὴ τῆς ἀρίξιως των· διότε μὴ δύτες εἰσέτει συνειθύσμενοι· ποὺς τὰς τερατόδαις ἔκεινας σι δηρᾶς δοκεῖς καὶ τὰ κλειθρά, ήμισιαν ὁσην τούλαγχαν, χωρὶς ποσω;· νὰ μὲν ἐρωτήσωσιν ἀν ἔχω ἀλληλής βοηθείας ἀνάγκην.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀντίασον ἀπὸ τὴν ἐλεειτὴν ταῦτην θέσιν, καὶ ἀμέσως μ' ἐπεφοιτησαν πάλιν ἀποδράσεως σκέψεις. "Οταν αἱ τέσσαρες θύραι τῆς εἰρητῆς;· μου ἡνοιγοντο, παρετήρησα διτὶ ἥσταν διλαιγματικαὶ ἡγιασταὶ ἐπομένως νὰ συλλογίζωμαι ἀν διτὶ έδυνά-

μην νὰ κόψω τὰ χλειδάρα μὲ τὴν μάχαιραν ήτις εὐτὸν κόπη ταχέως. Ἡνούγετο διμος πρὸς τα εκτός. Ἐποκ-
χῶς μοι εἶχε μείνει· καὶ ἂν απετύχησε καὶ αὐτὸς μένως ἄλλο δὲν ἔμενεν, εἰκὴ νὰ κόπη, δηλ. Η θύρα υπέρε-
ποτε δὲν έδινε στόπος, τότε εἶγον καίρον γ' ἀποθάνω τὸν μούλον.

και πάς αλλού τρόπου, ταῦτα
καντοτε. "Επρεπεν διως πρὸ πάσης ἀλλῆς ἀποκείρας
ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰς ἀλλυτεῖς μου. Κατ' ἄρχας ποτύχη
σα νὰ ἔξασθαι τὴν δεξιάν χειρά μου ἀπὸ τὴν γειροπέδην,
ἀλλὰ κατεξέσχισα τοὺς ὄνυχάς μου, καὶ τὸ αἷμα ἔφερε
ποταμήδον ἀπ' αὐτούς. Διὰ δὲ τὴν ἀριστερὰν γειρά^{την}
ἐπὶ ποὺ ἡγωνίσθη μάταιώς ἀλλὰ τέλος ἔλαβον κέ-
ραμον ἀπὸ τὴν καθέδραν μου, καὶ τρίβων βιαίως τὸ
κλείθρον, κατώρθωσα νὰ τὸ ἀνοίξω, διότι δὲν εἶχε κλει-
σθῇ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν.

Κατὸ φίληθη διως καὶ τοῦτο διὰ αἰσκόπου καὶ
κατανοήτου ἐργασίας. Τὸ δὲ διακολώτερον, διτὶ ἐπρε-
πε νὰ ἐργάζωμαι διὰ τῆς ἀρτίς, βεβιοπέργος ὁμ. εἰς
βούνατον σκότος. Οἱ θρόδοι ἐστάλαζεν ἢ, μᾶλλον ἔρ-
ρεεν ἐκ τοῦ εὐθύτατος μου, καὶ εἰς τοὺς ἐσπαραγμέ-
νους δακτύλους μου πυκνὸν ἐκοιλάτο τὸ αιμά μου.

Τέλος ἤρχισε νὰ ἔχημε φωνήν. Τότε ἀνερρίχηθη ὑπὲρ
τὴν θύραν ἥτις εἶχεν ἥρη κοπῆ κατὰ τὸ ημίσιο, μέχρι
τοῦ παραθύρου διπερ ἡνούγετο ἐν τῷ πρόδρυμῷ τῷ μετο-
-τίτη - τὸν δὲν διτάλιν θυρῶν, ὃς περιέγραψα πρό-

Η ἀλισσές συνειχέτο μετά τοῦ χρίσου τοῦ περὶ τὸ ταῦτα τῶν οὐαὶ σιγῶν νύμφων, αἱ πορεῖαι τοῦ πολεμοῦ τῆς θεᾶς εἰδότες τὴν ἡμέτερην διάστασιν.

σῶμά μου δί' ἀγκυστρού, οὐδὲ ή μία ἄκρα εἶχε μείνει ἐκτός τοῦ κρίκου. Διὸ τοῦτο, τὸν πόδα μου εἰς τὸν τοῖχον στηρίξων, ἔσπρωξα μὲν τοσαύτην δύναμιν, ὡς οὐτε τὸ ἀγκυστρον ἐλυγίσθη, καὶ ἤνοιξε, καὶ ἡμέρεσσα ν' ἀποσπασθῶ ἀπὸ τὴν ἄλιστην. "Βρενεν ἀκόμη καὶ προσδέουσα τὸν πόδα μου εἰς τὸν τοῖχον. Ταῦτην ἔλαβον εἰς τὰς χειράς μου, καὶ ἔστρεψα καὶ συνέστριψα τοὺς κρίκους αὐτῆς, μέχρις οὖς ἐμεῖνας πάσας μου τὰς δυνάμεις, καὶ ἡ φύσις μοὶ ἔδωκε δύναμιν τῷ ὅντι με γάλην, διέβηξα δύνα τῶν κρίκων.

Τότε ένομισα ἐμαυτὸν εὐδαιμόνα! ἀμέσως ἑτρεῖσα πρὸς τὴν θύραν, φιλαφῶν μὲ τὰς χειράς ἐζήτησα νὰ εῦρω τὰ καρφία τὰ συνέχοντα τὸ αἰλεθρον, καὶ ἀνεκάλυψκα διτὶ μέγια τεράχιον ἔβολον δὲν ἔχειαζετο νὰ κοπῇ. Ἡρχισα ἐπομένως τὴν ἐργασίαν εὐθὺς, καὶ διὸ τοῦ μαχαιρίου μου ἔκοψα τὸ ἔβολον δύος ίσων πόσου τὸ πάχος του, καὶ εὔροι πρὸς μεγάλην χαράν μου διτὶ ἄποινον εὑρίσκοντας ποδός. Ήστιε μοι ἄποινον ποδός. Ήστιε μοι ἄποινον ποδός.

Ολαί αἱ ἐλπίδες μου κατεστραφόν τοτε. Κατα-
εβλημένος, παράφορος ὑπὸ ἀγωνίας καὶ ἀλυπόδογος,
κινητήρεστρος ἐπέτεινε εἰς τὸ ἄντρον μου. Τέλος

Η έπος λοιπὸν ἀνέλαμψε πάλιν εἰς τὴν καρδίαν μου. "Οπως δὲ μὴ ἀνακαλυφθῶ, ἐπεινεστά νὰ περιθῶ πάλιν τὰς ἀλησεις μου, ἀλλὰ μὲ πότας δύσκολιας! 'Αφ' οὐ ἔρπόμενος πολλήν ωραν ἔζητουν, τέλος εὗρον τὴν ἀπετακομένον κρίκον. Εὔτυχία μου δὲ ήτον διτὶ αἱ ἀλησεις μου ποτὲ δὲν ἔξετάζοντο, διότι ὑπετίθετο διτὶ μοὶ ητον ἀδύνατον νὰ τὰς διαφέρῃσι. Τοὺς διαβραγόντας δὲ κρίκους συνέδου πάλιν διὰ τῆς ταύτιας τῆς κόμης μου εἰς τὴν χειροπέδην δρώσε διαν ηθελησα νὰ εἰσβιάσω πάλιν τὴν χειρά μου, δὲν ήμυνήθη, διότι εἶχε πρησθῆ. Δι' οὐδὲ τῆς νυκτὸς ηγούλιθην εἰς τοῦτο, ἀλλὰ ματαιώσ.

Τὴν δεῖλην ἐμπειρίαν νὰ ἔλθωσιν οἱ δευτερόβλακες νὰ μὲν ἐπισκεφθῶσιν. Ή ανάγκη ἐπομένως καὶ ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος ἐδίπλωσίσατον τὰς δυνάμεις μου, καὶ μετὰ ἀγωνίας καὶ βαπτώνων ἀκαταγόντων τὸ κατώρθωσα τέλος, ὥστε δεκαν ἡλιον αὐτοῖς, ἐφάνοντο τὰ πάντα ἐν ταξει. Νὰ ἔξαστο δύως πάλιν τὴν δεξιάν μου χειρά ἐν δωρὶ ἡτον πρηστρένη, τοῦτο ἡτον ἐντελῶς ἀδύνατον. Ἐπομένως ἐμείνοντο ἡσυχός μέχρι τῆς 4^η Ιουλίου, ὅταν ἀμέσως ἀφ' οὗ οἱ φύλακες ἐξελόντις ἤκλεισαν τὴν θύραν, ἀπήλασαν τῶν σεδίκων, καὶ τρέξας πρὸς τὴν θύραν, ἤρχισα νὰ ἔργαζωμαι. Η περιττη τῶν δύων θυρῶν, ἀναγρούμενη πρὸς τὰ ἵντος, ἐκόπη εἰς μίαν θρόνον μολις. Ἀλλ' ἡ δευτέρα πολὺ διέφερε τὸ κλεισθρόν ε-

πεπλεύτων μου μοσφήν, καὶ τὸν ἔνα μου βραχίωνα ὑψώμενον, τὸν δὲ ἄλλον ὥπλον μένον μὲν κέρχεσσον. Πρὸς αὐτὸν ἐπανέλαβον δὲ τι εἶχον εἰπεῖς εἰς τὸν διεγεγι-
ανόν, καὶ μάκρες; διέταξεν δὲ φρούραρχος; ἔτι τραχιώ-
τας νὰ εἰσέλθωτι διὸ τῇ βίᾳ. Άλλο δὲ πρόδομος μό-
λις εἶχε ἔτι ποδῶν πλάτος, φέτε δύω μόνον στρα-
τιώταις ἔδυναντο γὰρ προστάλων συγχρόνως τὸ πατα-
φῆγιό, μου. "Οταν δὲ εἶδην τὰς ἀπειλητικὰς κεράτους
μου ἐσοίμες νὰ κατενεγχθῶν κατὰ κεραλῆς των, ὡς τι
οθαδρόμητον ἔτρομοι. Μικρὸ παῦπις ἐγένετο, καὶ με
τὰ ταῦτα δέ γέρων ὑπασπιστή; καὶ δὲ ἐφημέριος τῶν
φυλακῶν προσυγώησαν πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐδεκῆς μου
ὅπως μὲν πραμίωσιν. "Επὶ τινα καρδία δέηκολούθησεν
ἡ συνιδίαλεξις· ἀλλὰ τέλος; φρυγίθη δὲ φρούραρχος, καὶ
διέταξε νέαν προσθέλην. "Άλλο δὲ πρώτος στρατιώτης
ἔπεισε τετραμήνος, καὶ οἱ λοιποὶ ἐτράπησαν εἰς φυγήν.

Τότε πάλιν δ' ὑπερτεισθής τῇ πλατείᾳ ήρχετε τὰς διαπραγματεύσεταις.

— Λί οὐραὶ Θεοῦ, ἀγκητὲ Τρέχε, εἴπε, τί κακῶν σ' ἔκαψιν ὥστε θύεις νά με κατατρέψῃς; Εἶπε: οὐκεύθυνος δει τι δι' ἀμελείας μου είχες μάχηραν κερυμμένη. Παίσθητε σε πτρεκαλώ Πρεβολῆτε. "Ε-

Μόνη δὲ ἡ οὐρανή πάντες, ἡ συνάισθησις τοῦ δικαίου μου, καὶ ἡ ἀπαντεῖσθαι ἔργασία τῆς; ἐφευρετικῆς κεφαλῆς; μου καὶ τοῦ σιδηροῦ σώματός μου, αὐτὰ κατώτεροι;

Τότε ἔξιθεν αὐτὸς; συνωμίλησε μετά τοῦ φρου-
ράχου, καὶ ἐπικελύθω μοι ἔδικτος τὸν λόγον τῆς τι-
μῆς του διτὶ τὸ πρᾶγμα θέποιτω πηθῆ, καὶ τὰ πάντα
ὅτι ἐπενεθόωτιν εἰς τὴν πρώτην κατάστατην τῶν.

Οὗτως ἐπελείσαντι διεκπεργμάτευτις, καὶ ἐκυριεύθη τὸ ἐλεσσινὸν φροντίδιον μου. Ήκτατάτατής μου ἐνέπνευεν αἰσκρού χειροῦργας ἀλλών, ἐξέτητε τὰς πληγάς μου καὶ τὰς θεούραστας, ιστοὶ ἔδρυν δ' ἄλλας γειτόνων, καὶ αἱ νάτοι νὰ φροντασθῇσι ἀθρωποῖς ἀλιστόδεστοῖς· οὓς ἴγια εὑρίσκεται τρόπους· νὰ ἀτεκνή τὸ σῶμά του· Καὶ δημως κινῶ· βιάσιως τοὺς· βροχίσιονδε· μου, συστρέψω τὸ δικαίον τοῦ τομοκατέρων· περδίου τοῦ· τοῦ ἔπειτα

καθηγμέναι πλίνθοι ἡλλίγηταιν. Ἐγώ δὲ, ἡμετατῆς,
ἐκείνη, ἐπὶ τοῦ στόχωντος μου. Ἡ δίψη μου ἦτον
ἀνυπόρορος, καὶ δ' ἵερδ; μοὶ διώρισεν δλίγον οἶνον.
Δύνω αποκοιτέσθηται εἰς τὸ τρόζευμον, καὶ οὐτως;
Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ὀρθῶν διενέχλητος καὶ ἀνευ-
άλτετων. Καὶ ζωμὸς ἀκόμη μοὶ ἐδίδιτο καθ' ἡμέραν
καὶ πέροις ἡδυκέρδης εἰς τὴν γεῦσιν ἤτιν, πότας μοὶ
ἔδιδε δυνάμεις καὶ πότον μ' ἔπωγρονει, εἴναις ἀληθῶς;
ἀπεργραπτον. Ἐπὶ διω ὅλης ἡμέρας κατεκείμην εἰς
βίνθος, καὶ μόνον ἡ ἀσβεστος δίψη μ' ἔδυνα τὸν εἴσοτε
καὶ ἐπινοι. Οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες μου εἴχον πρητίθη,
καὶ ἡ θανάσιμη σφραγίστας πάνους εἰς τὸ γάτον καὶ
εἰς δλα τὰ μέλη μου.

Τὴν δὲ περιπτηγὸν ἡμέραν αἱ θύραι ἐπεικευσθήσεται.
Ἡ ἐνδοτέρῳ κατεπλόρῳ ἐντελῶ; μὲν σιδηρᾶς; πλά-
κας, καὶ ἐνώ ἐτιθοροῦθεν πάλιν ὡς τοὺς ἔγινεν

πατιν τῆς σκληρότητος ἐγδυεται. περιττήν. Ἀλλ' οὐ πρὸς τὰς ἀλύτεις μου, αἵτινες πρὶν μοι ἐφαίνοντο. περιστέραν τῶν ἀλύτων, η προσδίσια με εἰς τὸν ἀνυπορόρο, ηχισια νὰ συνηθίζω δίλγον. Προνάρμην δὲ τοῖχον, αὐτὴ ήτον παχυτέρα τῆς προτέρα; Ήν εἶχον ἥδη νὰ κτενίσω τὴν μακρὰν κόμην μου, καὶ γὰρ τὴν ράυτει. Ξετὸς δὲ τούτου μόνου, κατά τὰ λοιπὰ δλα δένω τούλαχιστον μὲ τὴν μίαν χειρα. Τὸ γένειόν μου, τηνήθη ἀποιεῖδε ή συνδέσμον. Ελατερίην δὲ τοῦτον

τηρητικού, όπου μηδενί πλευρά στο πέδιλο οι
εισιμαχούς, δύτις διεύθυνται ταύτη της αδείας ταῦ Βασιλέως δέν-
θυνταντού τὸ ἀντιστρόφων τὰ δεινά μου. Μοι τούτη η
ανάρτησις καὶ δύναμις, καὶ εκλεισταν τὰς
έρχες μου μὲν μοχλούς καὶ κλειδίας.

τὸν καλλωπισμὸν τοῦτον ἀπαξ κατὰ τὴν ἔδομάδας ἡ τὸ μεγαλούργημα τοῦτο; καὶ μετὰ τὴν βασιλέα εἰσῆντα μῆνας, διότι τόσος καιρὸς ἀπῆγετο ἡώς νῦν μα- τίθεν εἰς αὐτὸν δοῖς ἐπιλήρωσαν ὡς τιμὴν εἰσόδου χρύσων αἱ τρίχες καὶ νῦν δύναμαι νὰ τὰς συλλάβω δρ. 8 καὶ λ. 40. Οἱ δὲ πάντες τοιαῦτα τοιαῦτα μὲ τοὺς διηγαστέους. Ζωότρια δὲν μὲ ἡγούλουν, διότι ἡ μ. γρασία τοῦ ἄντρου μου ἡτον ἀντικαθήξεις αὐτά. Οὐδὲ τὸ μέλη μου δὲ ποτὲ ἐπράθησαν, διότι ἔχουν τάραχήν την ὡς περιέγραφα.

(Άκολουθες). Θόσι! Άλι πύλαι θυοίξαν σήν εννάτην πρό μεσημβρίας

Η ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ.

"Οτε συνελήφθη καὶ διεδόθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ θαυμασία τιμόντει ἰδέα τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως, τὸ μέγιστον τῶν ἀμπεδίων ὑπῆρχε τὸ ἑρεζός. Ποῦ νὰ εὑρεθῇ θέσις κατάλληλος; ή, καὶ ἀνευρεθῆ, ὅποιον νὰ ἥναι τὸ κτίριον; πῶς; νὰ ἔργασθωσι τόσαι μυριάδες ἔργατῶν, καὶ ὅποιους ὄλικους νὰ γίνη χρήσις; καὶ τί νὰ γενινωτὰ γηραιά δένδρα, οἱ μάρτυρες αὐτοῦ τῶν παρελθόντων χρόνων, δοσικὴν πόχει κατά τὴν θέσιν ἔκεινην; Όλατα αὐταὶ αἱ δύσκολαις ἥταν ἀλλοῦ προβλήματα; Ἐπιπλέον δὲ, ἐλύθησαν ὅπ' αὐτοῖς τῶν παρουσιασθέντων ἐργαλάβων διότι ὅλοι προέτειναν νὰ κατασκευάσωσι παλάτια στερεὰ καὶ αἰώνια, ἀκολουθοῦντες τοὺς ἔρχοντας μὲν ἀλλὰ καὶ ευηγέρεις κανόνας τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἀλλὰ τὸ κοινὸν τῆς Ἀγγλίας δὲν ἐπεύθυνε τοιαύτην οἰκοδομήν· Εἴ διαντίτοις ἀπήρει νὰ ἥναι ἑφάμερος, νὰ ἔχῃ τοίχους λεπτούς καὶ διαφανεῖς, καὶ στέγην ἐλαφράν.

Ἐλάσις τῶν προθημάτων τούτων ἀπεδεκνύετο
χιμέρα τῇ ἡμέρᾳ διπτολωτέρᾳ, καὶ δὲ χρόνος παρήρ

χετο, διε ο. Κ. Πάξτων συνέλαβε σχέδιον τεραστίου.
Αλλὰ τίς ούτος ο. Κ. Πάξτων; Ήτο τάχα ἀρχιτέ-
χτων, μηχανικός ή κάτοχος ἀλλής τινὸς ἐπιστήμης;
Διάλογοι! δ. Κ. Ηάκτων ἦτο ἀπλοῦς κηπουρός τοῦ δου-
χὸς Δέδουσιρ, διανύσας δλέκηρην τὸν βίον μετα-
ξὺ τῶν σπανιώτερων καὶ ωραιοτέρων ἀνθεών τῆς οἰ-
κουμένης. Ἐπειγάσθη λοιπόν, διδηγούμενος ὑπὸ τῆς
περὶ τὴν διατήρησην τῶν ἀθέων τεθτων πείρας του,
ὅτι ἀπὸ οἰκεῖου γένους στεσεοῦ. Ήτο προτιμότερος

Οι έπισκεψημένεις τὸ παλάτιον τοῦτο, εἰσερχόμενοι διὰ τῆς πρὸς μεσημβρίαν κυρίας πόλης, διαβατούνοις διὰ μεγαλοπρεποῦς θύρας δικτυωτῆς τῆς διπόλιας αἱ δύο πτυχαὶ εἶναι δριγχάλκινοι, καὶ συνεπώσι κατὰ πρῶτον ὥραιαν κρήτην ἐκ κρυστάλλου, ητίς κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἔγκαινίων διέχειν ἀρθρόνως ὑδρῷ τῆς Κολονίας, καθὼς καὶ πλήθος ἀγαλμάτων μεταξὺ τῶν δικοίων διαπρέπουσι τὸ τῆς βασιλίδος, καὶ τὸ σύμπλεγμα τὸ πορφιτῶν τοὺς Ἀργοναύτας. Καὶ ἐξ ἀπετερῶν μὲν βλέπουσι τὰ πλάγια τῶν Ἀνατολικῶν Τιμίων, ἐκ δεξιῶν δὲ τοὺς θραυσμοὺς, τὰ ἀραβικὰ ἐνδύματα καὶ τὰ προσόντα τῆς Τύνιδος. Ήσκει κληρίσον καὶ ἡ Βρασιλία ἐπιδειχνύει τὰ ποδοτιμά ξύλα καὶ τὰ δρυκτά της, ἡ δὲ Κίνα τὰ βαρύτιμα σκεύη καὶ ἄλλα βιομηχανικὰ προσέντε της. Τέλος

Την 19 Απριλίου καθ' ήδη, η βασιλική της Μελοπόντων μέρη τού κόσμου έριζουσι κατά πρώτην πολιον, γάλης Βερεανίας, ἐπασχέθη εν παραπάξει καὶ πομπῇ, νὰ ἐλκύσῃ μᾶλλον τὴν προσοχὴν τῶν εἰσερχομένων,

γράφοντο πρωτογνωνικῶς, δηλαδὴ ἀνθ' ἔκστης λέξεως ἔχαρατο ή εἰών τυτικείμενου τινός, οὐ τὸ δύομα ἐν τῇ ὀρχαιοτάτῃ καὶ ποσῶν τῶν γλωσσῶν ὀρχαιοτέρῳ Ἐλληνικῇ γλωσσῃ ἥρχιζεν ἀπὸ τῆς αὐτῆς φωνῆς ἀφ' ἧς καὶ η λέξις θτις ἐπέβακετο νῦν γραφῇ (ο. 90). Οὕτω φέρεται, θέλοντες νῦν γράψωσι τὴν λέξιν λέγων, ἔγραψατον λέγεται η λαγωίς η λεκάνης η λύγαρ, η δὲ ἄλλο ἀρχόμενον ἀπὸ τεῦ Λ. Τοῦτο, καὶ τοῦτο μόνον ἦν κατὰ τὸν Κ. Βορρεαὐδον τὸ λερούλυστικὸν οὐστημα τῆς Αἰγαίου ποτου. "Ωστε ἀφ' οὐ μέτε εἶρε τὴν κλειδα, η ἀνάγνωσις τῶν λερούλυστικῶν εἰς τὸν γνωρίζοντα τὴν Ἑλληνικὴν ὡς δὲ Κ. Βορρεαὐδ, δὲν παρέχει οὐδεμίαν δυσκολίαν. Ήδει μερικά παραδείγματα. Μη τοις Αἰγαίουτακος μυμείοις περεῖντο τῶν Βασιλικῶν Πλοισίων (θ. Πανδ. Φιλ. 26, σελ. .) φάνονται συνθήσις χειρογραμένα εἰς αὐχλὸς μετά ποχείας στιγμῆς ἐν τῷ μέσῳ (η εἰκὼν του ἥλιου), καὶ υπὸ αὐτοῦ ἐν πτηνῷ (χνηνιάποτε), τεκτείτα δέντεν θρύον καὶ μία μελίσσα. Περὶ τῆς γηναῶπεκος λέγει δὲ Όρεακόλλων (Ιερογλ. Α'. 53): Μόρ δὲ βασιληρευοι γράψαι γηναῶπεκα ζωγραφοῦσος. Διὰ τούτο σε Αἰγαίουτολογοι εἴξηγνον τὰ δύο πρώτα σημεῖα διὰ τοῦ ι ἱ το ἥλιου, τίτλου δοτις ἀπαντᾶται εἰ; τῷ υπὸ Ερμαπίνως μετάφρασιν Αἰγαίουτικοῦ Όθελίσκου, καὶ διὰ εἰάρθρουν πάντοτε οἱ τὰ αὐτὰ μετά τῶν Αἰγαίουτων ἥκη ἔχοντες βασιλεῖς τῶν Αἰθιόπων (Βίων, Αἴθιοπ.). Τὰ δὲ ἄλλα δύο σημεῖα εἴξηγγον: Βασιλεὺς Βορρεαὐδον τόποιν (θ. Πανδ. πάτ.), Αἰγαίο δὲ Κ. Βορρεαὐδ ἀναγνιώσκεται τὸ τέσσαρα ταῦτα σημεῖα ὡς εἰπεται: "Οὐθαλμὸς, Στρονθὸς, Σκόλος, Μέλισσα, ὃν η πρωτοφωνία ἔδει τὰ γράμματα Ο. Σ. Σ., Μ., ἀπερ δὲ Κ. Βορρεαὐδ ἀνευ δυσκολίας συμπληροῖ εἰς: Ο Σεμείδες Σεβδαρίος Μέδαρ, σημεῖον κατ' αὐτόν: Ο ἐντίρος, λέρδος ἡγεμών!

Τῇ πρώτῃ, λέγει, γραμμῆς τοῦ ἐν Παρισίοις Όβελίσκου τοῦ Λουξέρο τὰ σημεῖα εἰσί: Τέγος, Κλείς, Κλείς, Τανία, Τυγχῆ, Τεθρός, Τανία, Τέγος, Κλείς, ὃν η πρωτοφωνία Τ. Κ. Κ. Τ. (Γ. Τ. ἐκ περισσοῦ). Τ. Κ. συμπληρεύεντα εἰς Τίθμος Κείραρος, Καιρού Τέρας, Τίθμων Τίμωρες, Ζαΐρων Κόδαμαν, καὶ δηλοῦσα ἐν τῇ πατριαρχῇ η προελληνικῇ γλώσσῃ: Νόμιμος Βασιλεὺς, νέον θαῦμα, γεννατος ἐκδικητής, τύχη τοῦ κόσμου!

Επι ἄλλου Ιερογλύφου εύρισκει ἀπεικονισμένα ταῦτα τὰ ἀντικείμενα: Τεινός, Όσσα, Η Κάνη, οὐ

Επι ἄλλου λερογύλφου εὑρίσκει διπεικονιτημένα ταῦ
τα τὰ ἀντικείμενα: Τεθμός, Ὀρνις, Ε. Κύνη Λο
έδη, Σταυρός, Ταΐνια, Τεθμός, Κέντρον, Βάλανος,
Πηρι, Ταΐνια, Τέραξ, ὃν ἡ πρωτοφωνία: Τ. Ο. Ε.
Κ. Δ. Σ. Τ. Τ. Κ. Β. Η. Τ. Ι. ἢν μυητηροὶ εἰς
Τόκων Οχθηρῶν Κ.Ε.Ισας Λέμβους Τρεξ Ταχεῖ
Β.Ιη(Κ)χροῦς Τελ(Η)γείδω Τερόν, ἢντοι: Ἀφερῶ
τῷ Ἀνοεῖδοι, τρεις ἐλαφράς λέμβους αἵτινες μ. ἔκδ
ικται εἰς τὴν δύθυν ταῦτην! (σ. 106). Κατ’ ἐπὶ τοῦ
ἀντοῦ μυητεῖσι ὅλα σημεῖα, ὃν ἡ πρωτοφωνία Τ.
Α. Ο. Ρ. Κ. Σ. Ρ. ἢντοι, λέγει: Τάχα Αἰεῖδων, Ως
Ρθεται Κοιραρος Σιωπῶντα Ραζούν, θερ ύ-
ποτιθέσται ἐτι ἥμανινεν Ἀμέτως Εκατοντάενος πα-
τὰ τοῦ βασιλέως προστατάταν ὅπως καλλιεργήσῃ ἐν ἡ
φαλειά!

Τὰ Ἐλληνικὰ ταῦτα, αὐτὸν διμιλεῖντο ἐπὶ Νῷε, ἦρ
ἀδίκου νὰ λέγῃ δ. Κ. Βαρβουά δὲ δὲν ἐληφθούν. Οὐσα
μετὰ τὴν πυργοποίησαν "Ἐκτοτε δὲν ἔξενθρομενούσι
δοτις τὰ δωμάτια. Προσέτι διαγραφής εὑρίσκεται
καὶ ὑπὸ τὴν δεινὴν ἀπάτην δὲ τὰ γράμματα ἐπὶ¹
Κάδμου ἦσαν δεκαέξι, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ Τέγος,
πότε ἐκλαμβάνεται ὡς Τ'. πότε ὡς Θ. πότε ὡς Δ.
καὶ ἄλλα δροίως. 'Αλλα διετί τὸ σχῆμα τοῦτο (Δ.)
σπερ δ. Κ. Βαρβουάς δυομάζει Τέγος, ἐγὼ νὰ μὴ τὸ²
δυομάτω γωνίαν, η τοβλάχιστον Στέγην, καὶ νὰ ἔχω
ῶς πρωτοφωνίαν δυτὶ τοῦ Τ τὸ Γ ἢ τὸ Σ; καὶ δι-
μοίως περὶ δὲλων τῶν ἄλλων σημείων. Ἔπειτα δ. Κ.
Βαρβουά τὰς πρωτοφωνίας φέρει εἰπεῖν Ο. Σ. Σ. Μ.
συμπληροῦ εἰς 'Ο Σεμιώς Σεβάσμιος Μεδον. 'Αλλα
τὶ μὲν δημοδίζει νὰ τὰς συμπληρωτῶν εἰς Οὐδίδιον Σι-
ηγκας· Σῆγα μαλλον, η εἰς εἴτι ἄλλο;

"Ἄλλο μετὰ τὴν Ἱερογλυφικὴν ὑπῆρξε καὶ ἄλλη τῆς
γραφῆς πρόδοσ· αὐτῇ δὲν ἡ χρήσις Δικτυολογία,
τῆς Ἀλεπούσιας ἐκείνης Σχηματολογίας πρωτετοκοῦ
Θυγάτηρ, διὰ τοῦτο διοικούμενο; φως καὶ ἀπαρολλάκτιος
διεπικαρμένη καθ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ διατηρούμενό³
ἐφ' ὅλων τῶν αἰώνων, στηρίζουμενή δὲ πάντοτε καὶ αθ-
τὴ ἐπὶ τῆς φρεγαῖτύπου Ἐλληνικῆς γλώσσης. "Οπι-
σθος εἶναι διάρχαιοτάτος τρόπος τοῦ διαλέγεοσθαι,
μαρτυρεῖ, λέγει διαγραφαῖς, ἀφευδῶς καὶ ἡμίου προ-
φρυνέστερον ἡ ἱερὰ Γραφή, η μᾶλλον τὸ κηρύττει δ. Κύ-
ριος τοὺς 'Ιουδαίοις' διετί τὸ γράμμα τοῦ Ιακώβου (ΜΘ.
16): 'Επὶ τῶν χειρῶν μου διώργανησα σου τὰ τε-
ινι, δρῦῶς μεταφρασάμενον ἐκ τοῦ Εβραϊκοῦ, ἔχει οὐ-
τώ: Σε ἥχριθιστα γαροῶ τῶν ἐπὶ 71 (σελ. 52).
Καὶ αὐτῆς ἡ βάσις εἶναι ἀπαρολλάκτος τῇ τῇ: Ἱερο-
γλυφικῆς, μὲν μόνη τὴν διαφοράν δὲ δυτὶ δὲ εἰκόνων, η
πρωτοφωνία ἐκφράζεται δ. ἡ διαθέσεως τῶν δακτύλων.
Οἶον ἐν τῇ Ἱερογλυφικῇ θέλων νὰ γράψω τὴν λίξιν
Αἰτῶ, χαράττω (κατὰ τὸν Κ. Βαρβουά) ἔνα 'Αετόν.
Ἐγε δὲ τῇ δακτυλολογικῇ διαθέτω τὰ δάκτυλα τῆς
χειρός μου εἰς τρόπον δυτικούς ογκαίνει Α. Πότε βλέ-
πων τινὰ δίδοντα πέντε διαφόρους θέσεις εἰς τοὺς δα-
κτύλους του, αἴτινες νὰ ἐμφανιστοῦ τὰ πέντε γρά-
μματα Μ. Α. Θ. Π. Α., δέν θέλεις ἔχει αὐδερίαν δυσ-
κολίαν ν' ἀναγνώσῃς Μῆγρος· Λειτει Θεά Ηηδειεύσθε
Αχι.Ι.Ι.ην. (ἐν τούτοις εἰς φιλολόγος φίλος μου εἰς
τὴν ἀπόδοσην τοῦ πάντα διεύθυνα, καὶ τοῦτο μὲν ἡ τε-

Μάυρος Ἀράπης Θάρρεφες Πλυνόδασε Ἀσπρίζι). Λούτη δὲ ἡ Δακτυλολογία ἀπαξ προσδιοριζεῖται καὶ ἔχουται, ἐννοεῖται, δεκαέξι θέσεις τῶν δακτύλων, στα υποθέτει δ. Κ. Βαρβουά διε τοιχογράμματα της γραμμής καὶ τοῦ Καδρου (ιδ. τὸ σχῆμα ταῦτα τὴν Planche III), δέν μετεβλήθη ποτέ, ἀλλὰ μετὰ τῆς Ελληνικῆς γλώσσης ἐπεκράτει καὶ αὐτῇ ἀπὸ τεῦ Νοέ μέχρι τοῦτο, ἀπὸ Κίνας μέχρι Μεξικοῦ καὶ πληντέας.

Ἐπομένως, διη ἡ Ἀσσυριανὴ σηγνοειδῆς γραφὴ σύδιν ἄλλο εἶναι ἡ δακτυλολογία, αἱ ορθίνες παριστῶσαι δακτύλους διασφόρως πυνθανόντους, καὶ ἐπομένως τούτηνειν εὐδόλιως μεταφραζομένους εἰς Σ. Κ. Τ. Τ. Π. Ο. κτλ. ἀπέρι οἱ περὶ τὸν Κ. Βαρβουά προχειρεῖται ανιπλικεῖσθαι ταῦτα. Οὐκ ἐντοπισμένα εἴλαντά τοις γένοις

Ο ΓΕΡΩΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, ἡ περὶ κατινωπικῶν κα-
τιστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀττικῶν έτοιμη.
Ορθότων. Βλέπουν πρὸς χρήσιν τοῦ λαοῦ, σύνταχθέν-

Την δεκατοέκτην δὲ, ἐπομένως καὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶτταν, ξένωρον ὅλοι οἱ παῖτες χρόνου καὶ τόπου καλλιτέχναι. Οἱ ἀνδιάται τοῦ Ἀντωνίου φέρεται μὲν Ἰταλιστή, ὥστε Κ. Κάντον, μεταρρεσθὲν δὲ ὑπὸ Α. Π., καὶ ἐκδοθὲν ἀναλόγωπο καὶ τύποις Α. Κόραμηλα. "Εκδ. Β. ἐν Ἀθηναῖς 1851. Τιμ. λ. 75.

(άρχει καὶ ἐπὶ Ρωμαίων), ἐν Πεπτίσιος ἔχει οὐτών δικτεῖμένους τοὺς δικτύλους, ὥστε διὰ τῆς μᾶς χειρὸς ἐκφράζει τὸ γράμμα Ρ, διὰ τῆς ἄλλης τὸ Α, διπερ. Ἀηδοῖς (δῆλος ταῦτα δὲ Κ. Βιβρίδους τὰ λέγει). Ρέξω Λιώρι θηλασθή, θυτασθῶ, τὴν ζωὴν μου! Οὐ Βιθεδρός οὐ Λάπτλων δὲ τῶν δικτύλων τῇ μιᾷ: χειρὸς ἱεροῦ Π., διὰ τῶν τῆς ἄλλης; Υ, ησοὶ Πίθαινοι Τίθρις. Επι-
ένδος ἀπειπρίου ἀγγείου παρέσταται, κατὰ τὸ σύνθετο,
γυνὴ καθημένη καὶ ἐμπρὸς αὐτῆς ἀνήρ ιστάμενος. Οὐ Κ.
Βιβρίδους βλέπει εἰς τοὺς δικτύλους. ἐλεύνης τὸ Γ,
τούτου τὸ Ρ, διπερ, λέγει, δηλοῦται Γρῦ; Ραθάμυρη! /
θηλασθή ἐρωτᾷ η γυνὴ Γρῦ; τόσουν διέγη ἡτον ή ζωὴ
μου! καὶ ἐποχρίνεται ἐκεῖνος: Ραθάμυρη, μέσα στα-

γών είναι μόνον] — Ό Ιωβίος Κάτιερ τοῦ αὐτοῦ
Μουσείου διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς σημειοῖ I, καὶ διὰ τῆς
ἄλλης Κ. δηλαδὴ φέρετ εἰς τὸν δικτύους τοῦ τὴν
ὑπογραφὴν του. Όμοιως καὶ δὲ Σάραπις, δροίως καὶ
αὐτὸς δὲ Ἰητοῦς (Pl. XI) Ό Οσιός διὰ τῆς μιᾶς
χειρὸς σημειοῖ Ο (τὸ δυομάτιον), διὰ τῆς ἄλλης Α
(Αἴτεων). — ἐνδεικτικοῦ σχήματος ἡ μία γέτο ένα

ПОИНЕКС

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΣΤΗ

ματα Γ. Ε. ήτος Γεράσιο Έπαληρον, ήτοι οντεκούδω τοις συμφέρουσι μόνο! Τὸ ἀγαλυκ τοῦ Βίσενοῦ σχῆμα τίζει διὰ τῶν δύω χειρῶν Μ. Π., ήτοι Μήτηρ, Ήγετήρ. Ήλε; Μεξικανικὴν λωραρείαν παριστῶσιν δύω ἀνθεψωπέρισ, δήθεν νομέφεν καὶ νύμφην, οἱ μὲν διὰ τῶν δικτύων του σχηματίζει Ι. Α. ήσο; Πλάσιο, Ἀνάγκην ήτοι, εἰσὶ πρόδυοι εἰς τὸν δεῖμόν τοῦ γάμου! ή δὲ Α. Π ήτοι Αἰρέων Πρύταινι, ήσοι ἐλέγω πρόσωπάτην! "Άλλο; Μεξικενὸς δικτυλοδογέτ Π(αρθένος), Γ(υνή), ἄλλος; Ἄ(ρνυματ) Γ(υνή), Ἄ(ρω). δηλ. συγκατανιώ, Ἄ(νύγκη), καλ. Ἐπι Αἰρυπτικοῦ ἀναγλύπου περισταταῖ δ. "Οσιεις καὶ ἡ Ἰσις, καὶ εἰς αὐτοὺς προυνιάζει νεκρὸν δ. Ἀνοῦδις, ἐνῷ πράτετε εἰς τὴν χεῖσα ἄρτον. Εἰς τοὺς δικτύων αὐτῶν ἀναγνωτεῖ δ. Κ. Βαρδούσι: "Ε(χω) Δ(εῦρο), λέγει ἡ Ἰσις. "Ε(ρύω), λέγει δ. "Οσιεις. "Α(ρτον) "Α(ζω) λέγει δ. "Ἀγουδίς. "Χρὴ δὲ τὸ ἀνάγλυφον ὑπάρχει καὶ Φωγκικὴ ἐπιγραφή. "Άλλ' ἐνοιεῖται διτι κατά τὸν Κ. Βαρδούσιν διαι- αὶ ἐπιγραφή εἰσιν Ἑλληνικαὶ, ἀφ' οὗ Ἑλληνικαὶ εἰσιν διαι- αὶ γλωσσαὶ. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν λοιπὸν ἀκινητην ἀναγνωρίζει τὰ γράμματα: IN(KA)Y NI(S)T ST, καὶ ἀναγνωτεῖ IN(τεν)K(τεν)AY NI(S)o(T(y)) ST(ένε), δηλαδὴ Ἐπιγενετικὴ γησιωτης στέγω, δηλαδὴ Πλαστικὴ προστάτη τῶν νησιωτῶν!

Αν αὗτη είναι ή 'Ελληνική εἰς τὴν δ. Κ. Βαρβουά
ἀποδίδει τὴν τιμὴν τῇ ἐπικρατήσεως ἐφ' ὅλης τῆς γῆς,
ἴνως δικαὶ στερον ἡμῶν δύνανε καὶ νὰ κυριεύσων ἐπ' αὐ-
τῇ εἰς Μεξικανὸν ἢ εἰς Παταγίδας. P.